

0.2

ČESKÝ JIH A ŠUMAVA V LIDOVÉ PÍSNĚ

KAREL WEIS
1929

KAREL WEIS: ČESKÝ JIH A ŠUMAVA V LIDOVÉ PÍSNĚ, DÍL III.

35 T 562
72 m. 7/25. 350 -

ČESKÝ JIH A ŠUMAVA
V LIDOVÉ PÍSNĚ

*Zapsal, slovesně a hudebně upravil
a v jubilejních letech 1928—1929 vydal*

KAREL WEIS

DÍL TŘETÍ

VŠECKA PRÁVA VYHRAZENA

V PRAZE

NÁRODOHOSPODÁŘSKÝ SBOR JIHOČESKÝ

Ústředí: Praha III, Vítězná třída č. 12

7 1014/3

9268/62

SVK České Budějovice

2680072762

PANU
HUGOVI KUBÁTOVI
ZEMSKÉMU PRESIDENTU
V ČECHÁCH

K. W.

KRÁLOVÁCKÁ SVARBA

(Psáno 1922)

Náměly děj se z opatrnosti vždy večer, již za tmy, aby celá věc zůstala utajena a nepřišla na veřejnost, kdyby se snad smlouvající nedohodli. K námělym dochází obyčejně po několika vzkazech. Když je vše náležitě připraveno, přijdou rodiče ženichovi do domu vyvoleného „dívčete“ a lámou za svého syna kopí. „Náš pacholík,¹⁾ dyť víte, je zdráv, byl spánembohem na vojně, byl spánembohem ve světě, za naše přátelstvo se nemušíte stydět, dluhů není taky tulík, jen esli vy nevěstě taky něčím pomůžete, dyť víte, začátky sou všudy zlý.“ – A rodiče nevěstini odpovídají: „No, a za naši dívčici se nemuší taky žádnéj stydět, s tou může ít na velkou i na požehnání, a umí vzít všechno do ruky.“ –

Pak se smlouvá o přínos nevěsty a jak bude vybaven ženich. Výměnkář taky se do toho „vomočí“ a vymíňuje si nějaký ten „krapek mlíka“ atd.

Když je všechno smluveno, chystá se „svarba“. Ženichovou povinností je, nevěstě dát ušít botky, koupit punčochy a podvazky. Nevěsta koupí ženichovi košili a vázanku, kapesníky a „herbábnej“ šátek na krk. Hedvábnými šátky podělí také matku, sestry a bratry ženichovy. Kmotříčka nevěstina povinna je věnovat jí pro „zavíjení“ hedvábný bílý šátek (plachetku) s třásněmi.

Pak jde muzikant-zváč, vyšňořený fáborem, zvát hosty a přátelstvo s obou stran. „Panna nevěsta a pan ženich vzkazujou vás pozdravovat a uctivě zvát k požehnání jejich sňatku, kerej bude ve stachovském chrámu Páně, abyste se za ně nestyděli a je doprovodili a s krapkou polívky a kouskem masa se pohostili.“

V některých případech zvaný obstarává ženich sám anebo družba.

Když je všechno sezváno, nastává doba příprav. „Droužka“ (družička) shání rozmarýnu, myrtu a stuhy. Má toho mnoho na starosti. Nejen ženicha, družbu a ostatní svatebčany musí podělit kytičkami, i všem mládeňcům v obci musí poslat v sobotu před týdnem svatebním po kytičce. „Pacholici“ v neděli na to ozdóbí své klobouky těmito kytičkami a cestou do kostela uvádějí tak ve známost celému okolí, že u nich bude v nadcházejícím týdnu svatba. Rodiče nevěstini mají zase plné ruce práce, aby svatbu a slavný oběd co nejlépe vypravili.

Den před svatbou sejdou se děvčata u nevěsty a vjou kytky pro svatební hosty. Při tom zpívají různé písně a muziky jim k tomu vyhrávají. Když jsou s prací hotovy loučí se s nevěstou. Vždyt je to poslední den její svobody. Pláče se při tom dost a dost. Tak mnohá kamarádka pláče ne proto, že nevěsta jde „do otroctví“, ale že ona sama je dosud „na svobodě“.

V den svatební jdou muziky pro družbu. Mezitím co do domu nevěstina scházejí se hosté, družba vypraví se s muzikami pro droužku a s tou společně pro ženicha. Odtud celý průvod, v němž jsou i rodiče ženichovi, ubírá se k nevěstě, jež už dlouho vyhlíží z dobře voleného úkrytu, obyčejně z „ponebí“ (půdy), aby ženicha spatřila dříve než on jí, a tak si v budoucnu zajistila vládu v domě.

Průvod najde dveře nevěstina domu zavřeny. Družba tluče, aby otevřeli. Při tom rozvine se tento hovor:

„Kdo se to sem dobejvá?“

„Dobrý lidi, kerý zabloudili, prosí, aby jim bylo vovedvřino.“

„Co tady hledají?“

„Poklad!“

„Máte-liž pak jaký upsání, kdo ste?“

„Máme tu vosobu, kerá nás zná, kmotříčku Kuklovou. Jen už nám vovedvřete!“

Dveře se otevrou a rodiče nevěstini vítají přišchozí. Podávají jim bochník chleba a dřevěný nůž anebo starou nepotřebnou kudlu. Ženich však kudlu zahodí, vezme svůj „zameršták“ (nůž zavírák) a chléb rozkrojí. Podle řezu, je-li rovný či nerovný, hádají, bude-li manželství šťastné či nešťastné.

¹⁾ Pacholík – mladík.

Všichni zasednou pak k čistě prostřeným stolům, aby posnídali. Bochník před tím rozkrojený podává se po krajících venku stojícím „čizbařům“, t. j. dětem, zvědavcům i chudým babkám. Všichni ti přišli sem na „čizbu“ (číhanou) v očekávání nějaké výslužky.

Při snídání nevěsta není přítomna a všichni se po ní shánějí. Zejména bratr ženichův doráží: „Hdež máš tu dívčici, vo kerej seš doma vykládal, jaká je uklizená?“ (čistě ustrojená). Hned na to jeden z hostů skočí mezi čizbaře a přivede tu nejstarší babku: „To je asi tahleta nevěsta?“ Všichni se smějí. Ženich odpírá: „Tota není.“ Host vystřídá všechny babky čizbařky, až konečně družba přivede nevěstu. Všeobecný jásot ji uvítá. A ženich ji radostně sevře v náruč: „Tato je!“ –

Po snídání rozdává droužka svatebčanům myrtové kytičky s bílými stužkami:

<i>Vítám já vás, páni hosti, do tý naší společnosti, vítám já vás eště, je-li vás tu dvě stě, je-li vás tu eště více, všem dám ráda po kytičce. Nemějte mně, páni, za zlý,</i>	<i>že mám kytičky jen malý, zasela sem do zahrádky rozmarýnu mezi vrátky, přišly na ni vovčičky, ukousaly vršíčky: až se jednou budu vdávat, budu ji líp vopatrovat.</i>
--	--

Pak připíná ženichovi fábor, prut myrty s dlouhou bílou stuhou:

<i>Ctný pane ženichu, tady vám posílá ctná panna nevěsta svarební kytičku,</i>	<i>na kytičce pantličku, na pantličce hubičku, prosí vás o dárek na povijánek . . .</i>
--	---

Anebo zakončí (namísto dvou posledních řádek) takto:

*Co si vyberete?
Tuhletu kytičku,
nebo nevěstičku?*

Ženich musí odpovědět: „kytičku i nevěstičku“. Nedá-li si pozor a řekne-li jen „nevěstičku“, všichni se mu vysmějí, neboť urazil droužku a musí potom o fábor prosit.

Připínajíc fábor družbovi, promlouvá droužka následovně:

<i>A vám, pane družbo, taky něco povím: mám já doma střevičky, s vysokejma kramflíčky,</i>	<i>já vám dříve pokoj nedám, pokud já ty střevičky v tanci s váma neroztrhám.</i>
--	---

A nyní nastává loučení nevěsty. Ženy zpívají:

<i>S tebou já se loučím, ty svobodný stave, vám já, panny a mládenci, smutná dávám v ale. S tebou už se loučím, rozmilý bratříčku, ale za to já tě prosím, nevopust matičku. Má drahá matičko,</i>	<i>už se loučím s vámi, padám na svoje kolena jakožto nehodná 'cera: dejte požehnání. – „Žehnej tě Bůh s nebe, dítě mé rozmilé! A vy páni muzikanti, vemte svoje istrmenty, zahrajte vesele.“</i>
--	---

Loučení končí pak tímto zpěvem:

*Zlatý sluníčko už zašlo,
svítí jasně k západu,
dočkala sem poslední den,
víc ho čekat nebudu.*

*Svého otce a matičku
muším už vopustiti,
v domě božím, před oltářem,
muším slib zavázati.*

Nato nevěsta a ženich poklekají před rodiči, aby přijali od nich požehnání. Řečník při tom promlouvá:

„Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého! Požehnání boží provázejš po celý život kroky vaše!“

Nevěsta s pláčem děkuje svým rodičům a líbá jejich nohy; rodičům ženichovým líbá ruce a děkuje jim, že jí ženicha vychovali. Ženich prosí své rodiče, aby přijali nevěstu mezi sebe a milovali ji jako vlastní dceru.

Když tyto domácí obřady jsou ukončeny, jde svatební průvod do kostela. Na cestě postavena je brána, celá chvojí a stuhami zdobená. Zde vzdává se pocta snoubencům připsjením. Anebo kladou se jim „šranky“, t. j. zatáhnou jim cestu provazem, chvojí a stuhami zdobeným. Je samozřejmo, že se svatebčané musí vykoupit, což na se berou ženich s družbou.

V kostele vykonají se nejdříve „vodatve“ či „vodatby“ (oddavky), pak sloužena je mše, bud zpívaná s průvodem varhan nebo i také s průvodem muzik, po případě i tichá. Po mši jde nevěsta s rozžatou svící „ouvodem“ kolem oltáře, t. j. projde prostorem za oltářem, při čemž do pokladničky vkládá obvyklou ofěru. Před oltářem pak poklekne a „molí“ (modlí) se.

Jakmile průvod vyjde z kostela, tlačí se všechna vdavek chtějí děvčata k nevěstě, aby se o ni otřela. To prý znamenitě pomáhá, aby se brzy dostala pod čepec. Anebo se již dříve smluví se švadlenou, vytrhnou si vlas s hlavy a dají ho zašít do svatebních šatů nevěstiniých. Také snaží se nevěstě na cestě z kostela „uštípnout“ kousíček závoje. To prý všechno vede neklamně k stavu manželskému.

Po vykonaném na faře zápise hne se celý průvod s muzikami k domu nevěstinu, kde je připraven oběd.

Při obědě sedí nevěsta se ženichem „v koutě“, t. j. v rohu jizby, kolem nich droužka s družbou, pak příbuzenstvo a ostatní hosté. A již počnou se z kuchyně nosit jídla. V čele pospíchá děvče s velkou mísou, v níž je jen trochu polévky. Pojednou schválně zakopne, mísu upustí a rozbije. Ve strojených rozpacích se omlouvá:

*Prosím vás, páni hosti,
za voduštění,
polívku sem rozlila,
mějte strpení.*

Odkvapí do kuchyně. Mezitím však už jiná děvčata přinášejí plné mísy. Jakmile jsou na stole, vstane hospodář (a s ním všichni ostatní) a modlí se:

*Požehnej nám, Pane, těchto darů,
keréž z milosti Tvé přijtmati budeme . . .*

Pak zasednou ke stolu. Družba rozděljuje jídla a s družkou obsluhuje novomanžely (kteří jedí ze společného talíře), i ostatní svatebčany, pokud jich mohou dosáhnout. Mezi obědem svatebčané házejí po sobě, nejvíce po nevěstě, cukrovinkami, promísenými pšenici, hrachem i fazolemi. Při tom na sebe volají:

*Krupobiti 'de,
chraň nás Pánbu bouřky.*

Děti „čižbaři“ zalezly již před tím pod stoly a svádějí tam o spadlé cukroví boj.

K obveselení hostí provozují se také různé kratochvíle. Tak na př. přijde třeba žena s dítětem z hadříčků vyrobeným a v peřince zavnutým a žádá ženicha, aby se s ní vyrovnal, děcko že je jeho. Nevěsta na oko se zlobí, hosté se smějí a ženichovi nezbývá, než se opět vykoupit.

Anebo některá ze starších žen přednese nějakou tu skládanku kramářskou, jako na př. tuto:

*Včera mně to matka řekla,
tůže sem se toho lekla,
pořád na mě seděla,*

*bych se provdat hleděla.
Vono se vám řekne snadno
vdávat! To je krátký slovo,*

*ale volit milýho,
řekněte mně jakýho?
Maminka je pro sedláka,
na toho mě pořád láká;
ne, matinko, v tom je vada,
za selku sem trochu slabá.
Selka musí pracovat,
vo všechno se postarat,
já se moc nerada starám,
proto vo sedláka nedbám.
Tatínek je pro kováře,¹⁾
ten že dycky má peníze,
než je snídaň hotová,
že pár koní voková.
Ale kdo jen uvažuje,
jak von všechno ztekle kuje,
dyby mě taky tak koval,
mrzákem by mě udělal.
Koželuha bych si vzala,
ale to bych nepřezila.
tolik puchu vod koží,*

*to člověka usouží.
Ne, toho si nevemu,
rač slobodná zvošanu.
Mužikanta pijáka?
To bych si to vyfikla!
Anebo snad kantora?
Dyž lid pláče, von zpívá.²⁾
Krejčího lehkýho?
Větr by vzal mně ho.
Co bych si počala,
dybych ho neměla?
Do ševce to se mně nechce –
vařit dejně³⁾ popu hrnce,
potíhelem⁴⁾ pohladí,
život špatně vosladí.
Truhláře, toho sem chtěla,
tůž se ho ráda měla:
von mně však řek jedno slovo,
to mně bylo trochu mnoho,
řek mně, že sem – kokrdla,
hadrem sem ho probodla!*

Celý oběd odbude se bez muzik. Tyto přijdou teprve, když se podává zelí. Pak přijde na stůl kaše z mouky nebo krupičky. Do té házejí svatebčané kovové peníze. Každý kaši zamíchá, aby peníze nebylo lze snadno nalézt. To je „na kuchařky“. (V novější době se sbírá také na Ústřední Matici a jiné národní účely.) K posledu podává se káva. Hostina trvá obyčejně až do večera.

Večer jdou všichni do hospody, kde nastává „zavíjení“ nevěsty.

Zavíjení (namísto bývalého čepení) je obřad vyhrazený zúplna ženám. Mezitím co muži zasednou v šenkovně a popíjejí, ženy odvedou nevěstu do komory, posadí ji na židli a stojíce kolem ní zpívají:

*Co sme my se nachodily, s tou bílou hubinkou
co sme my se našly, a černou hlavinkou,
než sme my tě, Anduličko, aby si se srovnávala
než sme my tě našly, s Modráčkojc maminkou . . .⁵⁾*

Pak sejmou nevěstě věneček, vlasy rozpletou a upraví po způsobu vdaných žen a kmotřička zavije jí hlavu do bílého hedvábného šátku (plachetky). Při tom se zpívá:

*To žádněj neuvěří,
co ty ženy zmůžou,
udělají z panny ženu,
nic ji nepomůžou . . .⁶⁾*

Ženy vezmou nyní nevěstu mezi sebe, jako sobě rovnou, a vedou ji s jásotem mezi ostatní svatebčany. Toto uvedení „zavité“ nevěsty provázejí zpěvem, narážejíce na ženicha:

²⁾ Narážka na učitelovo zpívání při pohřbech.

³⁾ Dejně – denně.

⁴⁾ Potíhel – potěh.

⁵⁾ Pokračování je částečně známé a obsaženo v Erbenovi.

⁶⁾ Králováci mají však ještě hojně jiných svatebních zpěvů.

*Co ste to, ženušky, udělaly,
že ste mi nevěstu zhandlovaly?
Má měla věneček,
táhle má šáteček,*

můžeš ji uložit pod peřinu.“

*co ste to, ženušky, udělaly? —
„Budeš-li, ženichu, budeš-li platit,
my tě to můžeme snad ještě spravit,
my tě uděláme z nevěsty ženu,*

Na to se slaví „zavíjená“.

K zavíjené zve už „vodvícer“ (odpoledne) zvláštní poslice všechny ženy z osady: „Nechá vás, pání, nevěsta pěkně prosit, abyste přišly na zavíjenou ke Kůsovům“. (Jinak však mají večer ku svatebnímu veselí v hospodě přístup všichni občané bez pozvání.)

Zavíjená začíná. Muziky spustí. Ženy seřadí se po párech a tančí. Muži přihlížejí. Každá z žen musí nevěstu provést tanečkem. Pojednou muziky uprostřed tance přestanou hrát — tančící páry jako na povel se zastaví — sólo křídlovky v rozloženém akordu zavřeští do nastalého ticha. A žena muzikám nejbližší stojící ví, co to znamená: hodit něco muzikářům. Učiní to ochotně, jako by už na to čekala.

Tomu se říká „cvikání“.

Muziky „přecviknou“ totiž tanec a tanečnici „cviknou“ o peníze. Za to si cviknutá tanečnice zazpívá sólo „zavíjenskou“. Třeba tuto:

*U Podleskejch na dvoře,
vyrostly tam dvě růže,
trhal je Kubiček s Tončkou,
vona želela tůže.
Nežel, ach nenařtkej,
nic si z toho nedělej,
podívej se na svůj věnec,
jak je pěkně zelenej.
Podívej se, podívej,
jak je pěkně zelenej,*

*pantle na něm plápolají,
dnes má býti složenej.
Složíš-li ho, složím já,
složíme ho vobadvá,
složíme ho Pánu Kristu,
von nám za něj požehná.
Kristus Pán měl takovej,
jenom že byl trnovej,
na jeho předrahý hlavě,
jenom že byl krvavej.*

Zpěvačka zpívá bez průvodu a muziky po ní každou slohu opakují. Pak se rozproudí znovu tanec.

Předcházející výjev se po chvíli opakuje. Zase se rozvíří křídlovka v rozloženém akordu, jen že „cvikli“ už jinou tanečnici, a ta, zaplativši, zanotuje „zavíjenskou“ poněkud už veselejší:

*Já sem panna
ménem Anna,
ménem Andulka,
v těle pěkná,
v pasu tenká,
jako hraběnka,
tváře bílý,
voči černý,
hezká panenka.*

*Kdo chce se mnou mít,
za mnou chce chodit,
mušť pacholík
uklizenej⁷⁾ být:
mušť umět tancovat,
při tom trochu špásovat,
tváře líbat,
mě objímat,
hodně milovat.*

Tak jde to cvikání dál, až se vystřídají všechny tanečnice. Naposled cviknou nevěstu a droužku. Ženich s družbou spěchají, aby je vyplatili. Mezitím co tak činí, ženy zpívají:

*Nesmíš ty, Jeničku, Andulku šidit,
až vona zapláče, musíš ji hladit,
vona je ještě
mladoučký dívče,
mušela vopustit svoje rodiče.*

*Neboj se, Andulko, neboj se hladu,
dýt mají na Stachách jablíčka v sadu,
mouku v komoře,
brambory v jámě,
chodit tam budete s Jeničkem na ně.*

7) Uklizenej — pěkně ustrojený.

Na to si zatančí ženich s nevěstou a družba s družkou sólo, při čemž ženy, chopivše se za ruce, utvoří kolem nich kruh.

Po tanci družka, rozjařena, pojednou dá se do zpěvu :

<i>Nic se mně nedivte, že sem veselá, dyt já sem přec eště holka slobodná. Až já se vdám, bít se nedám, já si svýho muže pěkně vosedlám;</i>	<i>hůl na něj vemu, hřibet mu žmelu, však já ho naučím poslouchat ženu; hrnec popadnu, hodím na hlavu, však já ho naučím poslouchat ženu.</i>
--	---

Ostatní do toho vpadnou:

*Tej mladej v hospodě hrajou na dudy,
na starou šklebí muž za kamny žuby,
nic jí nepřije,
všechno sebere,
dyž nemá na tabák, tak se s ní pere.*

Výskot rozléhá se nabitou hospodou. V tom si vzpomenou na družbu, že by si ho měli vzít na mušku, i dobírají si ho :

*Kukačka kukala kuk,
aby si pan družba šňup,
z tý zlatý pyksličky,
vod panny družičky;
kukačka kukala čic,
pan družba nedostal nic.*

V tomto, nyní již hodně rozpustilém veselí, zachovává nevěsta vážnost. A zachová ji až do konce. Nebot přísloví praví :

*Veselá nevěsta, smutná žena,
smutná nevěsta, veselá žena.*

Tato vážnost nevěstina nemá však naprosto žádného vlivu na náladu svatebčanů, kteří dovádějí téměř bez oddechu až do pozdních hodin nočních.

Nejdéle mají při zavíjené vytrvat novomanželé. Obyčejně se tak děje. Každého z příbuzných i významných hostů při odchodu vyprovázejí s muzikami před hospodu. Tak se znenáhla tenčí počet svatebčanů. Konečně vyprovodí muziky i novomanžely. Kruh nezmarů však i potom setrvává. Než i tyto vytrvalci, znavení a vyčerpání tancem, pitím i zpěvem, vyberou se konečně z hospody, aby se „dotrantejlili“ (dovrávorali) domů k posilujícímu spánku.

Svatby konají se obyčejně ve čtvrtek nebo v sobotu, zřídka kdy v úterý.

Tu neděli po svatbě slaví se pak tak zv. „dobrá vůle“. Nevěsta oblékne zase svatební šat a jde s ženichem do kostela. I ostatní svatebčané porůznu trousí se na velkou. A všichni ti, kdož pro zaneprázdnění nemohli být účastni svatby, jistě neopominou tentokrát přijít, aby spatřili nevěstu. Po mši seřadí se svatebčané (jako při svatbě) v průvod a ubírají se k domu nevěsty, kde uchystán je zase slavný oběd — „dobrá vůle“.

„Dobrou vůlí“ svatba královácká běře svůj konec.

1. Teď loučení mně nastává...

Mírně. *p*

1. Teď lou - če - ní mně na - stá - vá, že
 2. Má mi - lá, kdy - bys sto - na - la, to
 3. Má mi - lá, kdy - bys ze - mře - la, já
 4. Vímt' já ze - le - ný trá - vni - ček, ten

mp *p*

od - tud jí - ti mám, mou pa - nen - ku znej -
 já bych vě - dět chtěl, kdy - bych byl sto mil
 po - hřeb stro - jit dám, šest drů - ži - ček a
 pro te - be ne - chám, ma - lý skro - vňou - čeký

mp *p*

mi - lej - ší já ta - dy za - ne - chám;
 da - le - ko, to - bě bych slou - žit šel;
 mlá - den - ců, i kně - ze ob - je - dnám;
 hro - be - ček pro te - be dě - lat dám;

mp *p*

p

jsi - li ty ke mně u - při - mná, a - bys mě vy - pro -
 slou - žil bych ti ve dne v no - ci, pře - ba by - lo o
 na zvo - ny bu - dou zvo - ni - ti, a na vald - hor - ny
 na tom hro - be - čku zla - tý kříž, u tvý hla - vi - čky

mf *mp*

vo - di - la, to jen na půl mí - le, mé
 půl - no - ci: co chceš jen si po - ruč, a
 trou - bi - ti, dám slou - žit re - kvi - je, žeš
 co nej - blíž roz - sví - tím dvě sví - ce: tu

mp

dí - tě roz - mi - lé.
 se mnou se ne - luč.
 by - la dí - tě mé.
 le - ží mé srd - ce.

POZN. Zpívala mi Voldřichová v Německých Chalupách na Šumavě.

2. Kdybych já svým pánem byl...

(Pijácká.)

Živě. *mp* *Mírně.*

Kdy - bych já svým
Pi - več - ka se

mf *mp*

poco rit.

pá - nem byl, pá - nem byl, tak bych sa - mej je - ōmen sil;
na - pí - jem, na - pí - jem, však svĕ - ta ne - pře - ži - jem;

poco rit.

Živě. *mp*

ječmen sil, štĕ - pil chmel, a - bych do - brý pi - vo měl, ječmen sil,
pi - vo je do - bro - ta, nej - lep - ší ná - poj svĕ - ta, pi - vo je

mp

The musical score is written in 2/4 time with a key signature of three sharps (F#, C#, G#). It consists of three systems. The first system features a vocal line starting with a rest, followed by the lyrics 'Kdy - bych já svým Pi - več - ka se'. The piano accompaniment begins with a melody in the right hand and chords in the left hand. The second system continues the vocal line with lyrics 'pá - nem byl, pá - nem byl, tak bych sa - mej je - ōmen sil; na - pí - jem, na - pí - jem, však svĕ - ta ne - pře - ži - jem;'. The piano accompaniment includes a 'poco rit.' marking. The third system concludes with lyrics 'ječmen sil, štĕ - pil chmel, a - bych do - brý pi - vo měl, ječmen sil, pi - vo je do - bro - ta, nej - lep - ší ná - poj svĕ - ta, pi - vo je'. The piano accompaniment features a more active right-hand melody and a steady left-hand accompaniment.

ště-pil chmel, a-bych do - brý pi - vo měl.
do - bro - ta, nej - le - pší ná - poj svě - ta.

POZN. Zpívali mi Jan Vašta a Fr. Sládek v Soběslavi. Znáám ji také od dra Jos. Havlíčka, malostranského advokáta, jenž se ji naučil v Kardašově Řečici.

3. Měla sem milého...

Mírně živě. *mp*

Mě - la sem mi - lé - ho od sva - té

Tro - ji - ce, spad mně do po - sa - dy, sněd - ly ho sle - pi - ce.

Poč - kej - te, sle - pi - ce, bu - de - te do - stá - vat,

sně - dly ste mně chlap - ce, ským bu - du cho - dí - vat.

POZN. Zpívala mi Anna Bartošová v Čábuzích na Šumavě. Děvčata škádlí touto písničkou hochy.

4. Zelený a červený fábory...

(Svatební.)

Mírně.

1. Ze - le - ný a
2. Lí - to je mi
3. Dě - ku - ju vám,

poco rit.

čer-ve - ný fá - bo - ry do - dej - te mi ku - rá - že,
 má zla - tá ma - ti - čko, lí - to je mi na - sto - krát,
 má zla - tá ma - ti - čko, za va - še vy - cho - vá - ní.

poco rit.

a tempo

má po - cti - vost pě - kně kve - te, žád - nej mně ji
 že ste vy mě vy - cho - va - la, a já mu - sím
 „Já zas to - bě, má 'ce - ru - ško, za tvo - je po -

a tempo

rit. *a tempo*

ne - sma - že, žád - nejmně ji ne - sma - že.
 pryč o - tád, a já mu - sím pryč o - tád.
 slou - chá - ní, za tvo - je po - slou - chá - ní.”

rit. *a tempo* *mp*

POZN. Zpívala mi hostinská Holická v Lomnici nad Lužnicí i jiní. Na jiných místech slyšel jsem tuto píseň v měkké tónině a tak ji také podávám.

5. Nesmíš ty, Jeníčku...

(Svatební.)

Mírně živě.

p

1. Ne-smíš ty, Je-ní-čku, An-dul-ku
 2. Ne-boj se, An-dul-ko, ne-boj se
 3. Po-čkej ty, Je-ní-čku, jak se tě

ši - dit, až o - na za - plá - če, mu - síš ji hla - dit;
 hla - du, dyť ma - jí na Sta - chách ja - blí - čka v sa - du;
 sve - ze, až bu - deš vy - plá - cet bá - bu a kně - ze;

mp

o - na je e - ště mla - đou - čký děv - če,
 mou - ku v ko - mo - ře, bram - bo - ry v já - mě,
 bá - bě dáš to - lar, kně - zi dáš du - kát,

mp

mu - se - la o - pu - stit svo - je ro - di - če.
 cho - dit tam bu - de - te s Je - ní - čkem na ně.
 po - čkej ty, Je - ní - čku, ty bu - deš ku - kat.

POZN. Zpívali mi na Staších při zavíjené.

6. V tom třebonckym zámku...

Mírným pohybem.

1. V tom tre - bon-ckym zám-ku znám já
 2. Pán - bůh po - mož z ne - be, já mám
 3. Mu - sím ko - ně se - dlat, z rá - na

hez - kou hol - ku, já ji do - bře znám; znám ji znám, rád ji mám,
 jít od te - be ro - vnou do po - le; do po - le ši - ré - ho,
 ma - ší - ro - vat, sbo - hem tu buď - te; děv - ča - ta, děv - ča - ta,

poco rit. *a tempo* *poco rit.*

do-kud já ji ob-ji-mám, znám ji znám, rád ji mám, do-kud já ji
před Francou-ze sil-né - ho, do po - le ši - ré - ho, před Francou-ze
jen si na mě zpomeňte, děv-ča - ta, děv-ča - ta, jen si na mě

poco rit. *a tempo* *poco rit.*

p a tempo

ob - ji - mám: jak ji zru - ky pus-tím, hned na ji - nou mys-lím,
sil - né - ho: tam bu - du bo - jo - vat a svou krev pro - lé - vat
zpo-meň-te: na mě pře-smut-né - ho, vo - já - ka švar-né - ho

p a tempo

ritard. *p a tempo*

po-mož Pán-bůh sám, po-mož Pán-bůh sám.
pro tě, děv-če mé, pro tě, děv-če mé.
ne - za - po-meň - te, ne - za - po-meň - te.

ritard. *p a tempo* *mp*

POZN. Zpíval mi v Třeboni prof. dr. Pešina a jiní. Slova druhé a třetí slohy, dnes již zapomenuté, pomohl mi doplnit obecní tajemník Polák ve Stráži nad Nežárkou.

7. Po neděli za svítání...

Mírně živým pohybem.

mp

1. Po ne - dě - li za
2. „Kam, Heř - mán - ku, kam
3. „Já po - je - du pro
4. „Ne - jeď, Heř - man, ne -

sví - tá - ní, po ne - dě - li za sví - tá -
po - je - deš, kam Heř - mán - ku, kam po - je -
mou mi - lou, já po - je - du pro mou mi -
jeď pro ni, ne - jeď, Heř - man, ne - jeď pro

ní če - sal Heř - man ko - ně vra - ný,
deš, že ty ko - ně vra - ný če - šeš,
lou, pro An - du - li - čku roz - mi - lou,
ni, po - šlem pro ni ko - ně vra - ný,

če - sal Heř - man ko - ně vra - ný.
 že ty ko - ně vra - ný če - šes?
 pro An - du - li - čku roz - mi - lou.
 po - šlem pro ni ko - ně vra - ný.

5. Je - li, je - li, pře - ce je - li, na cym - bál, na hou -
 6. Když by - li tam nad tou lou - kou, když by - li tam nad
 7. Ko - ní - ček zlá - mal no - ži - čku, ko - ní - ček zlá - mal
 8. „Pro - sím vás, pá - ni a pa - ní, pro - sím vás, pá - ni

sle hrá - li, na cym - bál, na hou - sle hrá - li,
 tou lou - kou, pod tou lí - pou, pod ši - ro - kou,
 no - ži - čku, Heř - má - nek sra - zil hla - vi - čku,
 a pa - ní, ko - mu pak ty hra - ny zvo - ní,

trou - bi - li a bu - bno - va - li.
 pod tou lí - pou, pod ši - ro - kou.
 Heř - má - nek sra - zil hla - vi - čku.
 ko - mu pak ty hra - ny zvo - ní?"

9. „A - le ko - mu pak ji - né - mu, a - le ko - mu pak
 10. Dva no - že ne - vě - sta vza - la, dva no - že ne - vě -
 11. Je - dním so - bě hrob hra - ba - la, je - dním so - bě hrob
 12. Kdo ko - lem hřbi - to - va pu - de, kdo ko - lem hřbi - to -
 13. Hle, tu le - ží mi - lý s mi - lou, hle, tu le - ží mi -

ji - né - mu, než - li Heř - mán - ko - vi tvé - mu,
 sta vza - la, a na hřbi - tov po - spí - cha - la,
 hra - ba - la, dru - hý do se - be vra - zi - la,
 va pu - de, ka - ždý je li - to - vat bu - de,
 lý s mi - lou, to pro lá - sku pro u - při - mnou,

než - li Heř - mán - ko - vi tvé - mu!"
 a na hřbi - tov po - spí - cha - la.
 dru - hý do se - be vra - zi - la.
 kaž - dý je li - to - vat bu - de.
 to pro lá - sku pro u - při - mnou.

POZN. Zpíval mi odb. učitel Krhoun v Protivíně, jenž ji zná od Jos. Slepničky, rodáka z Týna nad Vltavou. U Erbena jsou dva varianty této balady, podložené pod cizí nápěvy „Žalo děvče, žalo trávu, u pánského suchopáru“ a „V černém lese na pasece švarné děvče trávu seče.“ Nápěv Slepničkův je původní.

8. Má milá naříká...

Mírně. *p*

1. Má mi - lá na - ří - ká
 2. Spíš po - tok po - te - če
 3. Jen si ne - vy - bí - rej,
 4. Krá - sa tě o - pu - stí,

na - ča - sy zlé, má mi - lá na - ří - ká na - ča - sy
 do ko - pe - čku, spíš po - tok po - te - če do ko - pe -
 mo - je mi - lá, jen si ne - vy - bí - rej, mo - je mi -
 tvá - ře sva - dnou, krá - sa tě o - pu - stí, tvá - ře sva -

mp

zlé, že prý se ni - kdy vdá - vat ne - bu - de,
 čku, než bych si te - be vza - la, Je - ní - čku,
 lá, a - bys ne - zů - sta - la o - pu - ště - ná,
 dnou, zů - sta - neš pro po - směch sta - rou pan - nou,

že prý se ni - kdy vdá - vat ne - bu - de.
 než bych si te - be vza - la, Je - ní - čku.
 a - bys ne - zů - sta - la o - pu - ště - ná.
 zů - sta - neš pro po - směch sta - rou pan - nou.

mp

POZN. Od Spáleného Poříčí. Zpíval mi Em.Veil.

9. A já sem veselý židáček...

Rozmarně. *mp*

1. A já sem ve - se - lý
 2. Když vi - dím ten hez - kej
 3. Když při - du k ten vel - kej
 4. Pá - no - vé, mám pě - kný
 5. Mám ta - dy pře - krá - sný

poco rit.

mp *p*

ži - dá - ček, při - šel sem k vám, aj - vaj, že mám rád tan - ce - raj,
 hol - - ku, tre - su se hned, aj - vaj, na ná - kej ča - cha - raj,
 sel - - ku: „Vi - tám tě, Sa - me - čku, co ne - seš vra - ne - čku?
 zbo - - ží: ka - lou - ny, ka - ni - čky, pro sta - rý ba - bič - ky,
 ša - - ty, chce - te je, kup - te je, sou pěk - ně po mo - dě,

pro - sím vás, mu - zi - ky, hraj - te mně, ne - bo já, hep - hep - hep,
 tre - bas měl na zá - dech u - - zel, pře - ce bych tan - co - val,
 Jen ty se, Sa - me - čku, smlou - - vej, sed - lák ne - ní do - ma,
 mám ta - ky pyks - lu a faj - - fku, pro mla - dý pa - ni - čky,
 mů - ze - te hned dě - lat hra - běn - ku, bu - dou vám po - ví - dat

tan - cu - ju hned. }
 ja - ko ko - zel. }
 ča - chr do - brej. " }
 pen - tle kraj - ku. }
 „pa - ní sel - ku.“ }

Aj - vaj, aj - vaj, ich bin lu - stig,

aj - vaj, aj - vaj, bei der Mu - sik, aj - vaj, aj - vaj, hep, hep, hep,

frás, na han-dl, na ča-chr hned bych se trás. *poco rit.*

POZN. Zpívala mi Antonie Korálová na Staších. Doplňky slovní mám s různých stran. Píseň tu zpíval na Staších při masopustním maškarním průvodu „žid,“ prováděje při tom různé pitvornosti.

10. Letěla husička, letěla...

Velmi mírně.

Le - tě - la hu - si - čka,
Zhly - bo - ka ne - mů - žu,

o maličko živěji

le - tě - la z vy-so-ka, za-vo-la - la na vo-rá - če, a-by vo - ral
z těžka si po-mů-žu, mám ko-ní - čky u - cu-cha-ný, a já za ně

jako prve

z hly-bo-ka, za - vo-la - la na vo-rá - če, a-by vo-ral z hly-bo-ka.
ne-mů-žu, mám ko-ní-čky u-cu-cha-ný, a já za ně ne-mů-žu.

POZN. Zpívali mi Jan Vašta a Fr. Sládek v Soběslavi.

11. V zimě je rosa...

Rázně. *mf*

1. Vzi - mě je ro - sa,
2. Vo - buj stře - ví - čky,
3. Ne - ku - puj ty mně,

pan-na je bo - sa, v zi-mě je ro - sa, pan-na je bo-
 pun-čoš-ky bí - lý, vo-buj stře-ví - čky, pun-čoš-ky bí-
 ku-puj ty so - bě, ne-ku-puj ty mně, ku-puj - ty so-

sa; zá-bly pan-ně no - ži-čky, by-lo jí zi - ma,
 lý, a jest-li mně Pán - bůh dá kou-pím ti bot - ky,
 bě, já mám ot - ce, mat-ku rod-nou, ti ku-pu-jí mně,

zá-bly pan-ně no - ži-čky, by-lo jí zi - ma.
 a jest-li mně Pán - bůh dá kou-pím ti bot - ky.
 já mám ot - ce, mat-ku rod-nou, ti ku-pu-jí mně.

mf

4. Vo-buj pun-čoš - ky z pě-kný ba - vl - ny,
 5. Pro mé - ho ko - ňa, ov - sa ječ - me - na,
 6. Pí ho má mi - lá, pí ho na zdra - ví,

mf

mp

vo-buj pun-čoš - ky z pě-kný ba - vl - ny, žes by - la mý
 pro mé - ho ko - ňa, ov - sa ječ - me - na, a pro sta - ré -
 pí ho má mi - lá, pí ho na zdra - ví, ty na mo - je,

mp

poco rit. *a tempo*

po - tě - še - ní, a já tvůj mi - lý, žes by - la mý
 ho hu - sa - ra skle - ni - ci pi - va, a pro sta - ré -
 já na tvo - je, bu - de - me svo - ji, ty na mo - je

poco rit. *a tempo*

mp

mf

po - tě - še - ní, a já tvůj mi - lý.
 ho hu - sa - ra skle - ni - ci pi - va.
 já na tvo - je, bu - de - me svo - ji.

mf

POZN. Zpíval mi Mistr Jos. Holeček, jenž ji znal ze studentských let od Vojt. Zemana, rodáka z Mažic. Píseň, tak jak mi ji zpíval Mistr Holeček, obsahovala mnoho jinoslavanských pokažených i snad správných výrazů—na př. „nožinky zebú“—„vobuj šublenky“—„já mám otca, matku rodnú“—atd. tak že Mistr ji měl za plod odjinud k nám přinesený. V následujícím čísle dvanáctém přináším však píseň z Týna nad Vltavou, která je této velmi podobná a po mém zdání svědčí o českém původu Holečkovy písně.

12. Nanyňko moje...

Mírným pohybem. *mf*

1. Na - nyn - ko mo - je, _____
 2. Pa - laš po stra - ně _____
 3. Mé - mu ko - ňo - vi _____
 4. Pi - va na - li - la _____

mp

mf

mu - sím do bo - je, — ko - ně sou už při - chy - sta - ný,
 vra - né - ho ko - ně, — můj ko - ní - ček o - se - dla - ný
 dej o - vsa se - na, — a mně ja - ko lej - tha - ro - vi,
 „pojď pít, má mi - lá, — pojď, na - pí se na můj zdra - ví,

hor - ny - sti na nás trou - bě - jí, pojď a po - dí - vej se,
 a já na něm vy - zbro - je - ný: zpro - vod' mě, Na - nyn - ko,
 a mně ja - ko lej - tha - ro - vi, na - lej, ty šen - kýř - ko,
 žes by - la můj po - tě - še - ní, a já zas, Na - nyn - ko,

po - tě - še - ní můj. —
 po - tě - še - ní můj. —
 do má - zu pi - va. —
 byl sem tvůj mi - lý.”

POZN. Zpívala mi Josefa Růžičková v Týně nad Vltavou a Frant. Suchan - Karas v Bečicích. Slova doplnil mi učitel O. Rödl v Týně.

13. Hajha, husy popelavé ...

Mírně.

p

Haj-ha, hu-sy po-pe-la-vé, drob-né-ho pe-
Zká-za-la mně má pa-nen-ka, že sem jen po-

mp

ří, zká-za-la mně má pa-nen-ka, že mi ne-vě-ří;
druh, že mě víc už ne-mi-lu-je, že sem sa-mej dluh;

když mi ne-chce vě-řit, ať ne-chá, se-be-ru se, pů-jdu do svě-ta,
jest-li já sem dlu-žen, nejsem sám, však je ta-ky dlu-žen cí-sař pán;

The musical score is written in G major (one sharp) and 3/4 time. It consists of three systems of music. Each system includes a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a steady eighth-note bass line and chords in the right hand. The vocal line has a melodic contour that rises and then falls. The first system starts with a rest for the vocal line, followed by the lyrics. The second system continues the lyrics. The third system concludes the piece with a triplet in the final measure of both the vocal and piano parts.

bu-du si tam na-mlou-va-ti hez-ký dě-věa - ta.
po-čkej, hol-ka mo-dro-o - ká, já ti kvin-de dám.

mp

POZN. Zpívali mi Jan Vašta v Soběslavi a Matěj Chvosta v Strunkovicích nad Volyňkou.

14. Když sem šel z Tábora...

Rozmarně. *p*

1. Když sem šel z Tá - - bo - ra
2. Při - jdu pod o - - kýn - ko,
3. „Kde si se, Hon - - zí - čku,
4. „Kdo ti to, Hon - - zí - čku,

mf *p*

pr - še - lo, tma by - la, když sem šel z Tá - bo - ra
vo - lám „má Na - nyn - ko,“ při - jdu pod o - kýn - ko,
kde si se za - tou - lal, kde pak si, Hon - zí - čku,
kdo ti to po - ví - dal, a - by mu Bůh za to

pr - še - lo moc; kam pak pů - jdu než k mej
 kle - pám na ni; u - sly - še - la, o - te -
 tak dlou - ho byl? „Vždyť mně li - di po - ví -
 ště - stí ne - dal; žá - dný ště - stí, a - ni

mi - lej, k mej mi - lej roz - mi - lej, na dob - rou noc, cha - cha,
 vře - la: „ví - tám tě, Hon - zí - čku,“ pra - vi - la mi, cha - cha,
 da - jí, že si tě ji - na - čí hoch na - mlu - vil, cha - cha,
 zdra - ví, a - by ho za to - hle lu - ci - per vzal, cha - cha,

k mej mi - lej roz - mi - lej na dob - rou noc.
 „ví - tám tě, Hon - zí - čku,“ pra - vi - la mi.
 že si tě ji - na - čí hoch na - mlu - vil.“
 a - by ho za to - hle lu - ci - per vzal.“

POZN. Z Táborska. Zpíval mi Láďa Novák.

15. Fijalovej kvítku...

Mírně.

p

Fi - ja - lo - vej
Ta ve - dlej - ší

mp

p

mf

kvít - ku, roz - ví - jej se mi, je - nom ma - lou chvil - ku
Dor - ka hez - ký dě - věc je, jen že je - jí srd - ce

p

mp

pro po - tè - še - ni; z dost ma - lé - ho kvít - ka
nic mi ne - pře - je; chtě - li mně ji dá - ti,

p

mp

The musical score is written in 2/4 time with a key signature of two flats (B-flat and E-flat). It consists of three systems of music. Each system includes a vocal line and a piano accompaniment. The first system begins with a vocal line marked 'Mírně.' and a piano line marked 'mp'. The second system features a vocal line marked 'mf' and a piano line marked 'mf'. The third system has a vocal line marked 'p' and a piano line marked 'p' and 'mp'. The lyrics are in Czech and describe a small violet flower.

vy-rost-la mi kyt - ka, z tý, a z tý, a z tý já vel - kou ra - dost mám,
já ji ne - chtěl brá - ti, já jim, já jim za ni pě - kně dě - ku - ju,

tu já svoj Na - nyn - ce dám.
já jim pě - kně dě - ku - ju.

POZN. Zpíval mi Štěpán Bouda v Lomnici nad Lužnicí.

16. Dyj sem já šel okolo Třeboně...

Mírně.

1. Dyj sem já šel o - ko - lo Tře - bo - ně,
2. Pro - chá - zí se pod ze - le - nou lí - pou,
3. Kdo pak to - bě, můj zla - tej Je - ní - čku,
4. Fran - cou - zi, ach, ty mě tak - to zbi - li,
5. Pod', Je - ní - čku, za - vá - žu hla - vi - čku,

o - ko - lo Tře - bo - ně, po tej svět - skej hrá - zi,¹⁾ o - ko - lo,
 pod ze - le - nou lí - pou, pod bí - lou vo - sy - kou, pod lí - pou
 můj zla - tej Je - ní - čku, po - se - kal hla - vi - čku, po - se - kal,
 ty mě tak - to zbi - li, zru - ba - li a zra - ni - li; dy - bych byl
 za - vá - žu hla - vi - čku, za - vá - žu, zu - lí - bám, Je - ní - čku,

o - ko - lo, kou - ka - lo na mě mo - je po - tě - še - ní,
 ko - ša - tou, má svou hla - vi - čku ce - lou po - se - ka - nou,
 po - ra - nil? že tě do smr - ti, mo - je po - tě - še - ní,
 ne - u - jel na ko - ni vra - ném, do - bře o - sed - la - ném,
 ho - le - čku, mý po - tě - še - ní, pod k nám do sta - ve - ní,

kou - ka - lo na mě, kou - ka - lo.
 má svou hla - vi - čku roz - řa - tou.
 že tě do smr - ti ne - za - bil?
 by - li by mě snad za - bi - li?²⁾
 já fel - ča - ra hned za - vo - lám.

1) Hráz rybníku „Svět.“

2) Píseň z francouzských válek, jak již ze slov je zjevno.

POZN. Zpíval mi Fr. Herda v Ševětíně. Srovnej s nápěvem Herdovy písně č. 39-IV.

17. Tancuj, holka...

(Taneční.)

Rejdovačka.

mp
Tan-cuj, hol - ka, rej - do - va - ťku,

mf

kou-pím já ti z me-zu-lá-nu šně-ro-va-čku, tan-cuj, hol - ka, rej - do - vá - ka,

mf

kou-pím já ti hu - sa - ra; z me - zu - lá - nu*) šně - ro - va - ťku,

mf

*) Mezulán – (z ital. *mezza lana*) – silné plátno ze lnu a konopí. Mezulánka – sukně z mezulánu.

z mar-ci - pá - nu hu - sa - ra, a - bys se mnou tan - co - va - la

od ve - če - ra, do rá - na.

mf

POZN. Z Táborska. Zpíval mi Láďa Novák a jiní.

18. Byla svatá Dorota...

(Z lidového obyčejje „Chození s Dorotou.“)

Mírně.

mp

1. By - la sva - tá
2. Král se na ni
3. O - sum let už
4. Král se na ni
5. „Ne - chci krá - le

p *mp* *p*

Do - ro - ta, po - bo - žné - ho ži - vo - ta. Je - dnou
roz - hně - val, do ža - lá - ře vsa - dit dal; do ža -
tr - pě - la, na de - vá - tý my - sle - la. Z ža - lá -
roz - hně - val, do o - le - je va - řit dal. Čím se
zá - dně - ho, Je - ži - še chci sa - mé - ho. Král se

šla přes krá - le dvůr, král sám na ni po - hlé - dnul. *)
lá - ře vsa - dit dal, sám se do bo - je vy - dal.
ře vy - ve - de - na, před krá - le před - sta - ve - na.
dé - le va - ři - la, tím krá - sněj - ší jest by - la.
na ni roz - hně - val, ka - to - vi do mo - ci dal.

mp
„Chceš, Do - ro - tko, chceš má být?
Se - dum ro - ků bo - ju - je,
„Chceš, Do - ro - tko, chceš má být?
Z o - le - je vy - ve - de - na,
„Dej mi, ka - te, co máš dát,
p

Já si tě chci ob - lí - bit.“ „Ne - chci krá - le žá - dné - ho,
 os - mý rok do - mů je - de. Na Do - ro - tku vzpo - me - ne,
 Já si tě chci ob - lí - bit?“ „Ne - chci krá - le žá - dné - ho,
 před krá - le před - sta - ve - na: „Chceš, Do - ro - tko, chceš má být?
 ne - nech mě tu su - žo - vat.“ Kat se nad ní smi - lo - val,

Je - ži - še chci sa - mé - ho.“
 je - li ži - va, ne - bo ne.
 Je - ži - še chci sa - mé - ho.“
 Já si tě chci ob - lí - bit.“
 hned jí me - čem hla - vu stal.

*) Na den sv. Doroty, 6. února, obcházela mládež případně ustrojená a maskovaná obydlí sousedů a provozovala hru znázorňující odsouzení a stětí sv. Doroty panny. Osoby v této hře vystupující byly: Král, Doroška, kat, čert, anděl a podob., podle toho, jak kde měli hru upravenou. Roztomile popisuje tyto „herce“ Božena Němcová ve své Babičce. Ve sborníku „Český lid“, roč. I, str. 508, je tato hra z Chrudimska doslova otištěna. Na Stachovské rychtě při „chození s Dorotou“ neprůvozovali žádné hry, zpívali jen uvedenou zde původní píseň. Dnes i to na Staších zaniklo. Chodí se jen s Lucíí, večer 12. prosince.

POZN. Zpívala mi Antonie Korálová na Staších.

19. Tu je krátký, tu je dlouhý...

(Taneční.)

Živě.

mf

Tu je krát - ký, tu je dlou - hý,

tu sto - li - ce ře - za - čí, tu je ba - sa, tu sou hou - sle, tu po - sa - da

sle - pi - čí; tu je fajf - ka, tu je drát, tu je ta - ky kuř - ta - bák;

kuř - ta - bák, fajf - ka drát, po - sa - da sle - pi - ōí, ba - sa, hou - sle,

mf

krát - ký, dlou - hý, tu sto - li - ce ře - za - cí.

mf

POZN. Zpíval mi Jos. Ševčík v Majdaleně u Třeboně.

20. a) Krajino, krajino...

Zvolna.

p *mp*

Kra - ji - no, kra - ji - no,
Já sem si zpo - mně - la

p

smut - ná, ne - ve - se - lá, kých mi to Pán - bůh dá,
na mý - ho mi - lý - ho, kých mi ho Pán - bůh dá,

nač sem si zpo - mně - la, kých mi to Pán - bůh dá,
žá - dný - ho ji - ný - ho, kých mi ho Pán - bůh dá,

rit.

nač sem si zpo - mně - la.
žá - dný - ho ji - ný - ho.

rit. *p a tempo*

b) Vždycky si mně říkal...

p *mp*

1. Vždy-cky si mně ří - kal, že ty si mě ve - meš, až to ja - rý
 2. Vše-cko ži - to se - žál, mě si pře-ce ne - vzal, bo-dejž to - bě
 3. Žád - ný ště - stí ne - dal na tom tvým sta - te - čku, že si mě o -

ži - to pod le - sí - čkem se - žneš, až to ja - rý ži - to
 Pán - bůh žád - ný ště - stí ne - dal, bo-dejž to - bě Pán - bůh
 kla - mal, chu-dob-nou dě - ve - čku, že si mě o - kla - mal,

rit.

pod le - sí - čkem se - žneš.
 žád - ný ště - stí ne - dal.
 chu-dob-nou dě - ve - čku. *a tempo*

rit. *p*

POZN. Z mých starých blatských zápisů.

21. Maširujou huláni...

Pochodem.

mp

1. Ma - ší - ru - jou hu - lá - ni,
2. Když do Pra - hy při - je - li,
3. Ka - ždý na něj hle - děl rád,
4. Když pa - rá - du skon - či - li,

do No - vý praž - ský brá - ny, ko - ní - čky jim mlas - ku - ji,
do glí - du šlí - so - va - li, kní - že A - dolf Švar - cen - berk¹⁾,
jak si šla - pe je - ho rap, buj - ně se pod ním to - či,
rych - le se o - to - či - li, ma - ší - ru - jou zkrz Pra - hu,

p *mf* *mp*

mf

pod hu - lá - ny tan - cu - ji, pod - kov - ky jim cin - ka - ji
for - mí - ro - val glí - dy hned, vy - ta - že - ný kord v ru - ce,
a on své by - stré o - či po všech fron - tách do - rá - ži:
přes most na Ma - lou Stra - nu, tam před dům švar - cen - ber - ský

mf

a ša - vli - čky břin - ka - jí.
 pro - jí - žděl fron - ty prud - ce.²⁾
 „jen, mé dě - ti, sku - rá - ží.“
 po - sta - vi - li se vše - cky.

mp
 5. Kni - že ze Švar - cen - ber - ku vjel shu - lá - ny
 6. Když tam tej - den po - by - li, už se z Pra - hy
 7. Má - te - li tu čest pro nás, pod - te, vy - pro -

do par - ku, tu cí - sař pán Fer - di - nand³⁾
 stro - ji - li, tou Ou - jezd - skou brá - nou ven:
 vod - te nás, je - nom kou - sek za brá - nu,

u - hlí - dal ho vel - mi rád, Švar - cen - ber - ka mla - dé - ho,
 „buď - te tu s Pá - nem - bo - hem, vše - cky děv - čá - tka če - ský,
 my ma - ší - ru - jem k E - gru, na ba - vor - ské hra - ni - ce,

ka - va - lí - ra če - ské - ho.
 mí - vej - te se tu he - zky.
 při ve - se - lé mu - zi - ce.⁴⁾

VYSVĚTLIVKY. [1.] Lid jihočeský vyslovuje místo Schwarzenberg „Švancinperk.“ Tak jsem to také slyšel od svého zpěváka. [2.] Mám za to, že tu míněn jest Adolf Josef Schwarzenberg, narozený 1832, jenž byl rytmistrem hulánského pluku a vystoupil, oženiv se, z vojenské služby r. 1858; vrátiv se do ní na krátkou dobu r. 1859, zúčastnil se bitvy u Solferina a byl povýšen na majora. Mezi všemi Schwarzenbergy byli jen dva Adolfové, z nichž první nepřichází vůbec v úvahu, poněvadž žil již v letech 1547 - 1600. [3.] Ferdinand V. Dobrotivý, jenž od r. 1848 bydlil na hradě pražském. [4.] Dříve měly i jezdecké pluky vlastní hudby.

POZN. Zpíval mi Václav Mácha v Dunajicích na Blatech.

22. Mesiáš přišel na svět...

(Svatební.)

Mírně.

p

1. Me - si - áš
2. O - no - ho
3. Ji - dla a
4. Pan - na Ma -

při - šel na svět, pra - vdi - vý, a pro - rok vzá - cný
ča - su svat - ba se sta - la, pře - vzá - cných ho - stů
kr - mě, vše - ho dost by - lo, co - ko - liv hr - dlo
ri - a, když to sly - še - la, o ne - do - stat - ku

s mno - hý - mi di - vy, me - zi ji - ný - mi zá - zra - ky
so - bě po - zva - la: Spa - si - te - le svě - ta, ctné - ho,
je - nom rá - či - lo, ji - ných vě - cí všech zbý - va - lo,
ví - na zvě - dě - la, pro - si - la jest své - ho Sy - na,

volněji

dal jest ví - no z vo - dy ta - ky v Ká - ni Ga - li - lej - ské, v Ká - ni
 s u - če - ní - ky, Mat - kou je - ho, v Ká - ni Ga - li - lej - ské, v Ká - ni
 jen se ví - na ne - do - sta - lo v Ká - ni Ga - li - lej - ské, v Ká - ni
 by u - či - nil z vo - dy ví - na v Ká - ni Ga - li - lej - ské, v Ká - ni

a tempo

Ga - li - lej - ské.
 Ga - li - lej - ské.
 Ga - li - lej - ské.
 Ga - li - lej - ské.

p

5. Rá - ěil Pán Je - žíš vy - zdo - bit ho - dy,
 6. Tuť prav - di - vé - ho Bo - ha po - zna - li,
 7. Pan - na Ma - ri - a, když to u - zře - la,
 8. A - po - štol Pe - tr, sto - je při ví - ně.

ká - zal do štou - dví na - no - sit vo - dy:
 když ví - no z vo - dy o - chu - tná - va - li:
 ko - flí - ček ví - na na - lít si da - la:
 vo - lal na Ja - na: „Je - ne, pojd' ke mně!

Ej - hle, ho - dy, vzá - cné ho - dy, Pán u - ěi - nil ví - no z vo - dy
 „Pře - po - div - né jest to ví - no, nik - dá tak do - bré ne - by - lo
 „O ja - ké to do - bré ví - no, nik - dá tak do - bré ne - by - lo
 Pře - po - div - né jest to ví - no, nik - dá tak do - bré ne - by - lo

mf *rit.* *volněji* *a tempo*
 v Ká - ni Ga - li - lej - ské, v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
 v Ká - ni Ga - li - lej - ské, v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
 v Ká - ni Ga - li - lej - ské, v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
 v Ká - ni Ga - li - lej - ské, v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
mf *rit.* *p* *a tempo*

p

9. S On - dře - jem Fi - lip
 10. Bar - to - lo - měj si
 11. Z ná - do - by Ši - mon
 12. I Ja - kub vě - tší

dim. *p*

si při - pi - je - jí, a ten - to zá - zrak
 na - to - ōil fla - šku, a Ja - ku - bo - vi
 pil s Ta - de - u - šem, z kon - vi - ōky To - máš
 ví - na po - ží - val, Ji - dáš Ška - riot - ský

si po - di - vu - jí: „Ej - hle, ho - dy, vzá - cné ho - dy,
 men - ší la - hvi - ōku: „Pře - po - div - né ví - no jest to,
 za - se s Ma - tou - šem: „Ej - hle, ho - dy, vzá - cné ho - dy,
 sám si na - lí - val: „Hle, ja - ké to do - bré ví - no,

rit.

Pán u - ōi - nil ví - no z vo - dy v Ká - ni Ga - li - lej - ské,
 nik - dá tak do - bré ne - by - lo v Ká - ni Ga - li - lej - ské,
 Pán u - ōi - nil ví - no z vo - dy v Ká - ni Ga - li - lej - ské,
 nik - dá tak do - bré ne - by - lo v Ká - ni Ga - li - lej - ské,

volněji *a tempo*

v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
 v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
 v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
 v Ká - ni Ga - li - lej - ské.

p

13. PŘí - tom - ný Lu - káš ta - lí - ře sbí - ral, cho - díl po
 14. Vší - chni na svat - bě se ra - do - va - li, do - bré - ho
 15. Skrz ná - ro - ze - ní mi - lé - ho Sy - na, Bo - že, rač

ji - zbě, ko - flik vy - tí - ral: „Ej - hle, ho - dy, vzá - cné ho - dy,
ví - na že tak u - ži - li, Pa - vel, Ma - těj, za - zpí - va - li,
dát nám do - bré - ho ví - na, a po na - ší ča - sné smr - ti

Pán u - či - nil ví - no z vo - dy v Ká - ni Ga - li - lej - ské,
když jsou ví - na po - ží - va - li v Ká - ni Ga - li - lej - ské,
pl - ný ko - flik rač na - lí - ti v krá - lov - ství ne - be - ském,

volněji a tempo
v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
v Ká - ni Ga - li - lej - ské.
v krá - lov - ství ne - be - ském. a tempo
p dim.

POZN. Zpívala mi Anna Nováková ve Vescích u Soběslavě.

23. Když sem já šel k Táboru...

Vesele. *mp*

Když sem já šel k Tá-bo - ru, ju - cha - já,
 Než - li bych já s te - bou šla, ju - cha - já,

mf *p* *mp*

ju - cha - já, pot - kal sem tam Bar - bo - ru, ju - cha - já, juch;
 ju - cha - já, rad - ši bych dnes ne - do - šla, ju - cha - já, juch;

p *mp*

poco a poco rit. *f*

Bar - bo - ři - čko, pojd dro - bet - ju - cha, ju - cha, ju - cha - já;
 di si, di si, di si sám, ju - cha, ju - cha, ju - cha - já;

poco a poco rit. *mf*

The musical score is written in G major and 2/4 time. It consists of three systems. The first system begins with a treble clef and a key signature of one sharp (F#), with a 7-measure rest. The vocal line starts with a mezzo-piano (*mp*) dynamic. The piano accompaniment starts with a mezzo-forte (*mf*) dynamic. The second system continues the vocal and piano parts. The piano part includes dynamics *p* and *mp*. The third system features a *poco a poco rit.* marking and a forte (*f*) dynamic for the vocal line, while the piano part remains at *mf* with a *poco a poco rit.* marking.

mp a tempo

ne-pů-jdeš-li, pad-nu hned, ju-cha-já, ju-cha-já, ne-pů-jdeš-li,
o te-be já nic ne-dbám, ju-cha-já, ju-cha-já, o te-be já

p a tempo

mp

p

pad-nu hned, ju-cha-já, juch! juch!
nic ne-dbám, ju-cha-já, juch!

mp

mf

POZN. Zpívala mi Anna Smitková v Zálší.

24. Pod našima okny...

Mírně.

p

1. Pod na - ši - ma ok - ny
2. Vy - šla ven Ma - řen - ka
3. Co pak ty, Je - ní - čku,
4. Já těm va - šim pej - skům

mp

p

psi ště-ka - ji, po-div se, Ma - řen - ko, co tam ma - jí,
ska-ma-rád - kou, spa-tři - la Je - ní - čka za za-hrád - kou,
co to dě - láš, že těm na-ším pej - skům po-koj ne - dáš,
po-ko - je dám, o - de dne-ška na tě za - po - mí - nám,

po-div se, Ma - řen - ko, co tam ma - jí.
spa-tři - la Je - ní - čka za za-hrád - kou.
že těm na-ším pej - skům po-koj ne - dáš?
o - de dne-ška na tě za - po - mí - nám.

POZN. Zpívala mi Růžena Lískovcová ve Mlácce u Třeboně.

25. U Rokycan černej les...

Vesele. *mf*

1. U Ro - ky - can čer-nej les,
2. Ře - kla, že mě rá - da má,
3. Kou - pil sem jí jar-mar - ku,
4. Slí - bi - la mi věr - no - sti,

hlí - dá ho tam vel - kej pes,
a sji - nej - ma nic ne - má,
za dva no - vý per - ní - ku,
do nej - del - ší věč - no - sti,

má mi - lá se ne - bo - jí, cho - dí - vá tam na chvo - jí, má mi - lá se
že s ji - nej - ma nic ne - má, že je hod - ná o - so - ba, že s ji - nej - ma
a za grejcar vo - kur - ku, že ji věr - ně mi - lu - ju, a za grejcar
vše - cko by - lo je - nom lež, vem si, hol - ka, ko - ho chceš, vše - cko by - lo

ne - bo - jí, cho - dí - vá tam na chvo - jí.
nic ne - má, že je hod - ná o - so - ba.
vo - kur - ku, že ji věr - ně mi - lu - ju.
je - nom lež, vem si, hol - ka, ko - ho chceš.

POZN. Ze Spáleného Poříčí. Zpíval mi Em. Veil. Na tento nápěv zpívají se ještě další slohy, ražené posměšně na různá jihočeská města, jako: „Strakonice u vody“ — „Prachatice městečko“ — atd.

26. Křepelička volá „pět peněz“...

Mírně.

The musical score is written in G major and 3/4 time. It consists of three systems of vocal and piano accompaniment. The first system begins with a vocal line marked *p* and piano accompaniment marked *mp*. The second system continues the vocal line with dynamics *mp*, *mf*, and *p*, and piano accompaniment with *mp*, *mf*, and *p*. The third system concludes with dynamics *mf*, *p poco rit.*, and *mp*. The piano accompaniment features a steady bass line and a more active treble line with chords and melodic fragments.

Kře-pe-lič-ka vo-lá „pět pe-něz,
Já to, ho-chu, na tě ne-po-vím,

pět pe-něz, pěť pe-něz, — jen to děv-če na mě ne-po-věz, ne-po-věz,
ne-po-vím, ne-po-vím, — že sem s tebou stá-la za křo-vím, za křo-vím,

ne-po-věz, — že sem s te-bou byl v ko - mūr-ce.
za křo-vím, — že sem tě mě-la v ko - mūr-ce.

POZN. Zpíval mi řidičí Čaloun ve Lhotě nad Rohanovem na Šumavě.

27. Teče voda, teče...

Mírně.

mp

1. Te - če vo - da,
2. Co k li - bo - sti
3. Po - těš, hol - ka,

mp

mf

mp

te - če, na zá - blat - ský mlej - ny, tě - žko je mi - lo - vat,
by - lo, svo - dou u - ply - nu - lo, a co mě ne - tě - ší,
po - těš, co nej - ví - ce mů - žeš. „Já bych po - tě - ší - la,

mf

mp

co k li - bo - sti nej - ni, co k li - bo - sti nej - ni.
to se na mě vě - ší, to mě ne - po - tě - ší.
jen dy - bych vě - dě - la, že můj mi - lej bu - deš.”

mf

mp

The musical score is written for voice and piano. It begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 2/4 time signature. The tempo is marked 'Mírně.' (Moderately). The score is divided into three systems. The first system shows the vocal line starting with a rest, followed by three variations of the first line of the song. The piano accompaniment consists of chords and moving lines in both hands. The second system continues the vocal line with the lyrics 'te - če, na zá - blat - ský mlej - ny, tě - žko je mi - lo - vat, by - lo, svo - dou u - ply - nu - lo, a co mě ne - tě - ší, po - těš, co nej - ví - ce mů - žeš. „Já bych po - tě - ší - la,' and the piano accompaniment continues. The third system concludes the piece with the lyrics 'co k li - bo - sti nej - ni, co k li - bo - sti nej - ni. to se na mě vě - ší, to mě ne - po - tě - ší. jen dy - bych vě - dě - la, že můj mi - lej bu - deš.’' and the piano accompaniment ends with a final cadence. Dynamics include *mp* (mezzo-piano) and *mf* (mezzo-forte).

POZN. Zpíval mi Tomáš Vochozka v Dunajcích.

28. Či pak je to támle mládeneček...

(Svatební: Přípitek za věnec.)

Mírným pohybem.

mp

Či pak je to tám - le
Na - pí se o - de mě,

mlá - de - ne - ček, čí pak je to tám - le mlá - de - nec?
mlá - de - ne - čku, na - pí se o - de mě, mlá - den - če,

Já bych mu při - pji - la¹⁾ za vě - ne - ček, já bych mu při -
a - bys ne - za - han - bil mě, drů - ži - čku, a - bys ne - za -

pji - la za vě - nec.
han - bil mě, děv - če. 2)

VYSVĚTLIVKY. [1.] Doudlebské nářečí, k němuž přísluší i dialekt blatský, má tu zvláštnost, že se v něm měkké „i“ ještě více změkčuje předzážkou hlásky „j“: mjílá, pjívo, čepjíce, zabjíit atd. Naproti tomu vyslovuje se tvrdé „y“ tak tvrdě, že zní téměř jako „ü“: büil - byl.

[2.] Přípitek za věnec: Při oddavkách v kostele, když nevěsta a ženich pokleknou u oltáře, klade první družička na jejich hlavy myrtové věnečky. V okamžiku, kdy snoubenci si vymění prstýnky, družička jim věnečky zase sejme, aby jim je později při svatební hostině odevzdala k uschování na památku. Sejmnutí musí družička vykonat hbitě, neboť vedle ní stojící mládenec jako ostříž pase po tom, aby se aspoň jednoho věnečku zmocnil dříve než ona. Podaří-li se mu to, pak družička při hostině musí mu připít a hubičkou vykoupit věneček, aby jej mohla odevzdat snoubencům. Tak se podnes děje v Týně nad Vltavou. Na Blatech, odkud tuto píseň mám, nemohl jsem se dopídit uspokojivého vysvětlení.

POZN. Zpívala mi Anna Nováková ve Vescích u Soběslavě a jiní.

29. Však já už vím, co udělám...

Mírně.

Však já už vím, co u - dě - lám,
Ne - cho - dí - m já tam, ne - cho - dí - m,

za - ne - chám mi - lo - vá - ní, neb z to - ho nic ne - po - chá - zí,
a přeč ji to - lik mám rád, ha - ne - bně byl jsem zra - ze - ný,

jen sa - mé po - mlou - vá - ní; když já se s ně - kte - rou za - sta - vím,
cho - dí tam můj ka - ma - rád; jest - li - že já ho tam za - sta - nu,

slo - ví - čko, ne - bo dvě, pro - mlu - vím, tu li - dé hned na -
dám já si klo - bou - ček na stra - nu, tři - krát s ním o zem

dě - la - jí, že já tam za ní cho - dí - m.
u - ho - dí - m, sám tam u ní zů - sta - nu.

mp

POZN. Zpíval mi Voldřich v Kúsově na Šumavě a jiní.

30. Kdybych já měl v mojí kapse...

Rázně. *mf*

Kdy-bych já měl v mo - jí ka -
A když vy mě, má pa - nen -

mp

mp

pse to - la - v mo - jí ka pse to - la - ry,
ko, ne - chce - má pa - nen - ko ne - chce - te,

mf *mp*

po-slal bych si pro mu - zi - ky do Pra - pro mu - zi - ky
hle-dej - te si va - še ště - stí kde chce - va - še ště - stí

mp

mp *poco rit.*

do Pra - hy; mu - zi - ka by pě - kně hrá - la, že mě mi - lá
kde chce - te; a já si ho hle-dat bu - du, až já od - tud

p *poco rit.*

a tempo

za - ne - cha - la, a já mou pa - nen - ku, a já, ji.
po - van - dru - ju, ve svě - má pa - nen - ko, ve svě - tě.

a tempo *mp*

POZN. Zpívali mi Jan Vašta a Frant. Sládek v Soběslavi. Slohu na „sametáře“ (dělníky vyrábějící samet), zřejmě v nové době vzniklou a k této písni nepatřící, jsem vynechal.

31. a) Plakati, matičko, budete...

Mírně. *p* *poco rit.*

1. Pla - ka - ti, ma - ti - čko, pla - ka - ti bu - de -
 2. Vy - cho - va - la ste mě ja - ko Je - zu - lát -
 3. Bu - de pro mě pla - kat, ru - či - čka - ma lo -
 4. Ško - da, chla - pče, ško - da, tvý kr - ve - čer - ve -

mp *p* *poco rit. dim.*

te, co ste vy - cho - va - la že - nit ne - bu - dě - te,
 ko, bu - de pro mě pla - kat ne - ke - rý děv - čát - ko,
 mi: „ško - da je tě, chla - pče, na tý voj - ně za - bít,
 ný, že má být pro - li - ta na trá - vě ze - le - ný,

co ste vy - cho - va - la že - nit ne - bu - de - te.
 bu - de pro mě pla - kat ne - ke - rý děv - čát - ko.
 ško - da je tě, chla - pče, na tý voj - ně za - bít.
 že má být pro - li - ta na trá - vě ze - le - ný."

mp

p *poco rit.*

5. Na trá - vě ze - le - ný, vze - le - ným há - ji - čku,
6. „Ko - mu tě za - ne - chám? Ty víš do - bře ko - mu,
7. „Co k nám cho - dí - va - li, by - li ho - dní ho - ši,

p *poco rit. e dim.*

ko - mu mě za - ne - cháš, můj zla - tej Je - ní - čku,
co kvám cho - dí - va - li do va - še - ho do - mu,
a - le už tu nej - sou, už sou z nich vo - já - ci,

ko - mu mě za - ne - cháš, můj zla - tej Je - ní - čku?
co kvám cho - dí - va - li do va - še - ho do - mu.“
a - le už tu nej - sou, už sou z nich vo - já - ci.“

mp

b) Na trávě zelený... (Variant.)

p *poco rit.*

1. Na trá - vě ze - le - ný, v ze - le - ným há - jí - čku,
 2. Chu - do - bná dí - vči - čka, co zku - sit mu - si - la:
 3. Ty si mě ne - ve - meš, zbra - ňu - jou ti va - ší,
 4. Vy - so - ko vy - ná - ší, vy - so - ko se ne - se,

p *poco rit. e dim.*

že si ty o - kla - mal chu - do - bnou dí - vči - čku,
 „vem si mě, Pe - pí - čku, a - bych ne - slou - ži - la,
 že se tvá ro - di - na vy - so - ko vy - ná - ší,
 že ka - ždá dí - vči - ce pro ni ne - ho - dí se,

že si ty o - kla - mal chu - do - bnou dí - vči - čku.
 vem si mě, Pe - pí - čku, a - bych ne - slou - ži - la.”
 že se tvá ro - di - na vy - so - ko vy - ná - ší.
 že ka - ždá dí - vči - ce pro ni ne - ho - dí se.”

dim.

c) Dej mi, Bože, synka...

poco rit.

Dej mi, Bo - že, syn - ka, co na vě - ži cin - ká,
 Ve - čír u o - kýn - ka, rá - no u po - ste - le,

p

poco rit. e dim.

a - by mně za - cin - kal ve - čír u o - kýn - ka,
 a - by li - di ře - kli, že mi - lu - ju te - be,

a - by mně za - cin - kal ve - čír u o - kýn - ka.
 a - by li - di ře - kli, že mi - lu - ju te - be.

mp

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of music. Each system has a vocal line on a treble clef staff and a piano accompaniment on a grand staff (treble and bass clefs). The key signature has one flat (B-flat). The first system includes the lyrics 'Dej mi, Bože, synka...' and features a 'poco rit.' marking above the vocal line and a 'p' dynamic marking below the piano line. The second system includes the lyrics 'a by mně zacinkal...' and features a 'poco rit. e dim.' marking above the piano line. The third system includes the lyrics 'a by mně zacinkal...' and features an 'mp' dynamic marking below the piano line. The piano accompaniment includes various chords, including a key signature change to two sharps (F# and C#) in the second system.

POZN. Zpíval mi Fr. Herda v Ševětíně. Mám též z Mažic.

32. Letěla husička divoká...

Mírně.

mp 3

Le-tě-la hu-si-čka
Já se my-sli-ve-čka

di-vo-ká, sed-la si na na-še vra-ta,
ne-bo-jím, to-mu se je-ště po-sta-vím,

haj-ha, haj-ha, haj-ha, ty hu-si-čko di-vo-ká,
než on, než on, než on si ko-hou-tek na-táh-ne,

The musical score is written in G major and 3/4 time. It consists of three systems. The first system includes a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a triplet of eighth notes in the right hand and a steady bass line in the left hand. The second system continues the vocal melody with lyrics and piano accompaniment. The third system concludes the piece with a final vocal phrase and piano accompaniment. Dynamics include piano (*p*) and mezzo-piano (*mp*).

my-sli - ve - ček na tě če - ká.
já mu za - tím pryč u - le - tím.

p

POZN. Zpívali mi Jan Vašta a Fr. Sládek v Soběslavi.

33. Co sem se za milou nachodíval...

Mírně. *p* *mp*

Co sem se za mi - lou na - cho - dí - val,
An - du - lin - ko mo - je, puč lu - cer - nu.

mp *p* *mp*

lepších ča - sů ni - kdá ne - u - ží - val, až je - dnou pr - še - lo,
ať já na tom mo - stě ne - u - pad - nu; kdy - bych já tam u - pad,

až mně blá-to na klo-bou-ček plí-ska-lo. —
mě-la bys co, An-du-lin - ko, pu-co-vat. —

POZN. Zpívala mi Rozálie Konrádová, kovářka ve Sřibřeci, a jiní.

34. Měla jsem v noci libý sen...

Živým pohybem.

1. Mě - la jsem
2. Kdy - bych já
3. Let, po - slí -
4. Po - slí - ček

vno - ci li - bý sen, ku - ku, že můj mi - lý při -
mě - la po - slí - čka, ku - ku, ja - ko ta les - ní
čku, ve dne vno - ci, ku - ku, při - le - tiš tam o
k hra - du při - lé - tá, ku - ku, vrát - ný už vra - ta

p

je - de sem, ku - ku; pro - bu - dí - m se a nic nej -
 hr - dli - čka, ku - ku, po - sla - la bych ho k mi - lé -
 půl - no - ci, ku - ku, leť ty, po - slí - čku, ja - ko
 za - ví - rá, ku - ku: „ne - za - ví - rej mi, vrát - ný,

p

ni, mé sr - dé - čko je ztrá - pe - ný, ku - ku, ku - ku, ku -
 mu, zká - za - la do - brou noc je - mu, ku - ku, ku - ku, ku -
 pták, po - zdrav mi - lé - ho na sto - krát, ku - ku, ku - ku, ku -
 vrat, po - sel - ství mu - sím vy - ko - nat, ku - ku, ku - ku, ku -

p *p*

ku. 5. Zka - zu - je, pa - ne, tvá mi - lá, ku - ku:
 ku. 6. Že při - jdu rá - no, ra - ní - čko, ku - ku,
 ku. 7. Můj mi - lý je - de po mo - stě, ku - ku,
 ku. 8. Ko - ní - ček zlá - mal no - ži - čku, ku - ku,

s te - bou by rá - da dnes by - la, ku - ku.
 než vy - jde jas - né slu - ní - čko, ku - ku.
 pod ním ko - ní - ček za dvě stě, ku - ku;
 můj mi - lý sra - zil hla - vi - čku, ku - ku;

„Leť ty, po - slí - čku, zas do - mů, že tam dnes
 Shu - ce nad ho - rou vy - chá - zí, můj mi - lý
 ko - ní - ček po - čal ská - ka - ti, můj mi - lý
 zvoň - te hra - ny na vše stra - ny, u - mře - lo

bý - ti ne - mo - hu, ku - ku, ku - ku, ku - ku."
 ke mně při - chá - zí, ku - ku, ku - ku, ku - ku.
 po - čal pla - ka - ti, ku - ku, ku - ku, ku - ku.
 můj po - tě - še - ní, ku - ku, ku - ku, ku - ku.

POZN. Zapsal jsem v Protivíně od odb. učitele Krhouna i v Týně nad Vltavou. Slova doplnil mi tamtéž učitel Růdl. Erben má slovní variant s jinými nápěvy.

35. Žnecké hejkačky šumavské.

I.

Pod tím kopcem, jalovcem...

Mírným pohybem.

Pod tím kop-cem, ja - lo - vcem, ja - lo - vcem,

hrá - la si An - dul - ka s bra - ben - cem, a to ne - byl bra - be - nec, bra - be -

nec, byl to Pe - pík Bár - tojc, mlá - de - nec.

The musical score is in 2/4 time and consists of three systems. Each system includes a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a steady eighth-note accompaniment in the left hand and chords in the right hand. The vocal line is in a soprano range. The tempo is marked 'Mírným pohybem.' (Moderately). The piece ends with a double bar line and repeat dots.

II.

a) Už tu postać dožinujem...

b) Tady kráčí nákej muskej...

Rozmarně. *mp*

1. Už tu po -
2. Po - van - dru -
1. Ta - dy krá -
2. Ste - li he -

stat do - ži - nu - jem, kam, my smu - tný,
jem k to - mu há - ji, co sme vše - ra
či ná - kej mu - skej: „o - brať - te se,
zkej, o - brať - te se, má - te šaj - ny?

po - van - dru - jem, hej - há, po - van - dru - jem.
u něj zá - li, hej - há, u něj zá - li.
jak ste he - zkej, hej - há, jak ste he - zkej.
vy - plať - te se, hej - há, vy - plať - te se! *)

*) Při žních „zajmou“ žnečky kolem pole jdoucího občana nebo občanku, zazpívají zajmutému případnou hejkačku a žádají výkupné.

c) Naše paní hezky kluše...

d) Sedlák sedí na židličce...

mp

1. Na - še pa - ni he - zky klu - še,
2. Po fěr - tu - še po ze - le - ným,
1. Se - dlák se - dí na ži - dlič - ce,
2. Pa - ni - čka je to - mu rá - da,

mp

my ji zná - me po fěr - tu - še,
po šá - te - čku po čer - ve - ným,
sklá - dá fal - dy svej pa - nič - ce,
že ji se - dlák fal - dy sklá - dá,

hej - há, po fěr - tu - še.
hej - há, po čer - ve - ným.
hej - há, svej pa - nič - ce.
hej - há, fal - dy sklá - dá.

e) Co to jede za hudlaře...
 f) Pan učitel chodí tiše...

mp

1. Co to je - de za hu - dla - ře,
 2. Ne - na - ma - že a - ni ká - ry,
 1. Pan u - či - tel cho - dí ti - še,
 2. Pí - še, pí - še ce - du - li - čku,

mp

že si vo - zu ne - na - ma - že,
 a - by vo - zil sta - rý bá - by,
 že mu pé - ro pě - kně pí - še,
 svej pa - nič - ce do - do - me - čku,

hej - há, ne - na - ma - že?
 hej - há, sta - rý bá - by.
 hej - há, pě - kně pí - še.
 hej - há, do do - me - čku.

g) U těch Honzů...

mp

1. U těch Hon - zů, u za - dních vrat,
 2. Má - ry - na tam u něj se - dá,
 3. U - tr - hla ho na ky - ti - čku,

mp

vy - rů - stá tam ka - ra - fi - át,
 žá - dný - mu ho tr - hat ne - dá,
 Pe - pí - čko - vi do klo - bou - čku,

hej - há, ka - ra - fi - át.
 hej - há, tr - hat ne - dá.
 hej - há, do klo - bou - čku.

POZN. Zpívali mi Antonie Korálová na Staších, Janoudová v Jaroškově, Harvaříková ve Zdíkovci a jiní.

36. a) Já sem věru rád ...
 b) Hop, hej, žala sem...

Rázně a vesele. *f*

Já sem vě - ru rád,
 Hop, hej, ža - la sem

mp *f*

že sem do - stal hez - kou že - nu, já sem vě - ru rád,
 s mým Pe - pí - čkem za le - sí - čkem, hop, hej, ža - la sem

mp *p*

že já mů - žu mi - lo - vat; mo - je že - na ja - ko rů - že,
 s mým Pe - pí - čkem za le - sem; Pe - pí - ček mně ky - ti - čku dal

ritard. *f a tempo*

u - ste - le mi pě - kný lů - že, já sem vě - ru rád,
a pak mně zas hu - bi - čku vzal, hop, hej, že - la sem

mp *f*

že sem do - stal hez - kou že - nu, já sem vě - ru rád,
s mým Pe - pí - čkem za le - sí - čkem, hop, hej, že - la sem

mp

že já mů - žu mi - lo - vat.
s mým Pe - pí - čkem za le - sem.

POZN. Zpíval mi Kotr - Moravka ve Střítěži u Volyně, zeť Jana Cimbury, známého z románu J Š. Baara. První slohu mám od V. Krále v Dobrši.

37. a) Když my sme jednou...

b) Dyj sem s mou milou...

(Starý tanec.)

Zvolna. *p*

1. Když my sme jed-nou, traj - dá,
2. Ja - ká to ra - dost, traj - dá,
3. Dyj sem s mou mi - lou, traj - dá,

mp

traj - daj-dum, když my sme jed-nou z pou - ti šli,
traj - daj-dum, ja - ká to ra-dost bej - va - la,
traj - daj-dum, dyj sem s mou mi - lou jed - nou šel,

mp *mp*

p *mp* *p*

sed - li sme my si, traj - dá, traj - daj-dum, sed - li sme
když mo - je mi - lá, traj - dá, traj - daj-dum, když mo - je
sed - li sme my si, traj - dá, traj - daj-dum, sed - li sme

mp *p*

my si pod vi - šni; co pak sme my tam,
 mi - lá zpí - va - la; o - na zpí - va - la,
 my si pod ví - šeň; o - na pla - ka - la,

mf *p* *poco rit.*

traj - dá, traj-daj-dum, co pak sme my tam dě - la -
 traj - dá, traj-daj-dum, o - na zpí - va - la a já
 traj - dá, traj-daj-dum, o - na pla - ka - la, já se

p a tempo

li? o - na - ši - lá - sce, traj - dá, traj - daj-dum,
 hrál, já bych byl s chu - tí, traj - dá, traj - daj-dum,
 smál, aj sem se ce - lej, traj - dá, traj - daj-dum,

ke třetí sloze:

traj - dá - daj - dum.

o na - ší lá - sce roz - mlou - va - li.
 já bych byl s chu - tí tan - co - val.
 aj sem se ce - lej po - pr - skal.

POZN. Zpíval mi nejprve Vojt. Brom, bývalý okresní starosta v Dobšicích u Týna nad Vltavou, ale jen jednu slohu (zde třetí). Podle něho je to „válená“. Pátral jsem po tomto tanci dále na Šumavě, a tu, když jsem paní Antonii Korálové a paní Marii Princové - kostelnici na Staších označil začátek nápěvu a slov, znenáhla živě se na něj upamatovaly, ač před tím samy ze sebe byly by si na něj nevzpomněly, přes to, že jsem na nich vyzvídal po kolik let. Zazpívaly mi první dvě slohy s malou obměnou v nápěvu a oči jim jen jiskřily, když mi vyprávěly, jak to tenkrát před 60-70 lety při muzikách bylo. To prý bývalo veselo! Starým mužákům musely muziky tuto sousedskou opakovat několikrát za sebou. Každému mužákovi visela na prstě vztyčené ruky tanečnice, mužák jen dupal, točil se a občas „třepal“ (tleskal) a tanečnice musela kolem něho tancovat. Celá hospoda byla vzhůru. Teď, to prý už nic není. Staré tance „pominouly“ a nové jsou cizí, nečeské. — Nápěv uvádím zde Bromův.

38. Máma mně zkázala...

Živě.

Má - ma mně zká - za - la, a - bych se

vda - la, že mně už do tru - hly stat - ku nan - da - la:

mp volněji

šty-ry pá-ry va-jec, šty-ry ho-mol-ky, dva hrn-ce vod pe-ří, py-tel vod mouky;

p.

jako prve

má - ma mně zká - za - la, a - bych se vda - la, že mně už

do tru - hly stat - ku nan - da - la.

mf

POZN. Mám z Nahořan u Volyně od Anny Nečinové, které již „minoulo“ 95 roků (r. 1927).

39. U kostela stála ...

Průměrně živým pohybem.

p

1. U ko - ste -
2. U ko - ste -
3. Smut - ně na

la stá - la, na hou - sli - čky¹⁾ hrá - la: „ví - tám vás do ko - ste -
la stá - la, na hou - sli - čky hrá - la: „ví - tám vás slo - vem bo -
to hle - děl, na pře - sli - ci²⁾ se - děl, pa - cho - lík For - tý - no -

la,
žím,
jie,
já sem se do - pu - sti - la“
kam já ty hou - sle slo - žím?“
už to ne - u - dě - lá víc.

mp

VYSVĚTLIVKY. **1.** Housličky — z prkna do tvaru houslí seříznutý nástroj se třemi otvory — vpředu pro ruce, vzadu pro krk. Housle se rozevíraly na dvě půlky. Do rozevřených houslí vsunula „padlá“ dívka krk a vztyčené ruce, načež dráb obě půlky houslí srazil dohromady a uzavřel na zámek. Tak musela odsouzená za trest stát v neděli u kostela, když lidé šli na hrubou a odřikávat: „Vítám vás do kostela, já jsem se dopustila; vítám vás slovem božím, kam já ty housle složím?“ atd.

2. Přeslice — dřevěná „koza“ o čtyřech vysokých nohách, na níž byl trámek přeseknutý nahoře po celé délce do ostrého úhlu. Na tento hřeben posadili svědce a na nohy, volně visící, zavěsili mu závaží. Tuto bolestnou potupu musel snášet po boku svedené dívky.

POZN. Píseň tuto pracně jsem shledal na různých místech: u staříčkého řidičího v. v. V. Vlčka v Bilsku u Bavorova, který ji znal od své matky, dále u staré Hadamky na Staších, u Matěje Vševery v Marcovicích u Volyně a jinde. První dva jsou ve věku kolem devadesáti let.

40. V neděli ve čtyry hodiny...

Mírně.

1. V ne-dě-li, ve šty-ry ho-di-ny,
2. Dyž si vy-pro-vá-zel, tak ji máš,
3. Teč-te po-tů-čko-vé po struž-ce,

do - sta - la sem smut - né no - vi - ny: že on vy - pro - vá - zel,
 už se k mé - mu srd - ci víc ne - hlaš, už se k mé - mu srd - ci,
 od ml - ná - ře kna - ší stu - dán - ce, kde sme se - dá - va - li

než mě - síc vy - chá - zel, že on vy - pro - vá - zel, než mě - síc vy - chá - zel,
 ty můj znej - mi - lej - ší, už se k mé - mu srd - ci, ty můj znej - mi - lej - ší,
 a se mi - lo - va - li, kde sme se - dá - va - li a se mi - lo - va - li,

děv - čát - ko ji - ný, děv - čát - ko ji - ný.
 ví - ce - krát ne - hlaš, ví - ce - krát ne - hlaš.
 ne - bu - dem ví - ce, ne - bu - dem ví - ce.

POZN. Zpívala mi Anežka Lískovcová ve Mláce u Třeboně.

41. Dyj sem já šel včera ráno...

Mírným pohybem. *mp*

ritardando

p

p a tempo

Dyj sem já šel
Vzal sem je - dnu

mf *mf*

vče - ra rá - no zho - spo - dy, vy - pro - vá - ze - ly mě do - mu
za ru - či - čku, ctnou pan - nu: te - be já, zla - tá Mar - ján - ko,

mp

dvě pan - ny; vy - pro - vá - ze - ly mě, a pla - ka -
do - sta - nu, do - sta - nu tě za že - nu, ji - nou so - bě

The musical score is written in 2/4 time. It begins with a vocal line and a piano accompaniment. The piano part starts with a *p* dynamic and includes a *ritardando* section. The vocal line starts with a *mp* dynamic. The score is divided into three systems. The first system contains the first two lines of the song. The second system contains the next two lines. The third system contains the final two lines. Dynamics include *mp*, *p*, *ritardando*, *a tempo*, and *mf*. The piano part features various textures, including chords and moving lines in both hands.

rit.

ly pro mě, až do bí - lé - ho dne.
ne - ve - mu, jak to so - bě sám pře - ju.

rit.

POZN. Zpíval mi Václav Mácha v Dunajicích na Blatech. Třetí slohu jsem vynechal.

42. Táhle je louka...

Mírně živě. *mp*

Tám - hle je
Tám - hle je

mf poco rit. *mp a tempo*

lou - ka ne - po - se - če - ná, je na ní hol - ka
ou - var ne - po - se - če - nej, je na něm chla - pec

poco rit. *mp a tempo*

mf poco rit.

ne - o - ble - če - ná, a já tam pu - du, o - ble - ču
ne - o - ble - če - nej, a já tam pu - du, o - ble - ču

mf poco rit.

mp a tempo

si ji, já si ji ve - mu za ho - spo -
si ho, bu - de - li hez - kej, na - mlu - vím

mp a tempo

dy - ni .
si ho .

p

POZN. Zapsal jsem již před třiceti lety od Ondřeje Švejnara, řídícího učitele v Postřekově, žijícího nyní na odpočinku v Domažlicích. Ten ji slyšel od Jos. Pelnáře z Luženic.

43. U Třeboně na kopečku...

Mírným pochodem.

mp

1. U Tře-bo-ně
2. Ne-za-bi-jou,
3. Po-slyš je-nom,
4. A až mě tam

na ko-pe-čku sou tam lej-tha-ři, ma-ji bí-lý
ne-za-bi-jou, já se ne-bo-jím, já už vo-tě,
mo-je mi-lá, jak se zem tře-se, jak mě ten můj
roz-se-ka-jí, zpo-meň si na mě, že pro tvo-ji

vy-lo-že-ní jak šva-li-še-ři; vo-ni se tam
mo-je mi-lá, ví-ce ne-sto-jím; na ko-ní-čka
ko-ník vra-ný do bo-je ne-se; to do bo-je
ne-věr-nost sem od-jel do bo-je; dyž sem tvou fa-

poco rit. *a tempo*

se - ka - jou, pa - la - še jim břin - ka - jou, zká - za - la mně
 vy - sko - čím, bí - lým šát - kem za - to - čím, a - di - o, má
 lí - té - ho, ne - bu - deš mít mi - lé - ho, tam mě ji - stě
 leš po - znal, tak sem se na voj - nu dal, a - bych já svůj

poco rit. *a tempo*

mo - je mi - lá, že mě za - bi - jou.
 znej - mi - lej - ší, ste - bou se lou - čím.
 roz - se - ka - jí i ko - ně mé - ho.
 mla - dej ži - vot v bo - ji do - ko - nal.

mp

POZN. Zpíval mi Jos. Holický-Ludvík ve Stříbřeci. Frant. Herda v Ševětíně zpíval mi variant: „Pode mlejnem, nade mlejnem husaři jedou, podivte se, co je jich tam, támle za vodou...“

44. Co mně dáte do hrobečku...

Mírným pohybem. *p*

1. Co mně dá - te
 2. Co mně dá - te
 3. Sbo - hem bud - te
 4. Co mně dá - te

mp *p*

do hro - be - čku, co mně dá - te do hro -
do hro - be - čku, co mně dá - te do hro -
vši - chni zná - mí, sbo - hem buď - te vši - chni
ro - di - čo - vé, co mně dá - te, ro - di -

mf volněji *mp*
be - čku? Bí - lou ko - ši - li - čku, du - bo - vou tru - hli - čku,
be - čku? Na tru - hlu kví - te - ček, na hro - bek vě - ne - ček,
zná - mí! Zpo - mí - nej - te na mě, mo - dle - te se za mě,
čo - vé? Dá - te po - že - hná - ní, vře - lé po - lí - be - ní,

p jako prve *mp*
až já u - mřu, to mně dá - te.
že tu le - ží mlá - de - ne - ček.
ať se mně spí slad - ce v hro - bě.
to mně dá - te na - po - sle - dy.

POZN. Zpíval mi kundratický Uhlíř ve Veselí nad Lužnicí. Doplněk slov mám ze Střítěže u Volyně.

45. Koupil Honza černou krávu ...

(Pastevecká.)

Živě. mp

1. Kou-pil Hon-za
2. Krá-va trá-vu
3. Svin-če re-je

mp

čer-nou krá-vu, mu-sel cho-dit jí na trá-vu, do za-du,
ne-se-žra-la, ze žle-bu ji vy-há-ze-la, ze žle-bu,
u ko-ry-ta, Ká-če kle-je, jen to fi-ká: bu-bu-bu,

mf

do sa-du, na ze-le-nou vo-ta-vu.
z ko-ry-ta, by-la ce-lá po-li-tá.
nu-nu-nu, vod vá-noc tu ne-bu-du.

f

POZN. Zpíval mi Stanislav Korál na Staších, nyní žijící v Chicagu.

46. Roste travička...

Mírně. *mf*

1. Ro - ste tra - vi - čka,
2. Tra - vi - čku ža - la,
3. Dám ti tře - ví - čky,

mp *mf*

p

pěk-ně ze - le - ná, na kte-rej má znej-mi-lej-ší, na kte-rej má
moc na-ří - ka - la, by - la zi - ma, by - la ro - sa, by - la zi - ma,
pun-čo-šky bí - lý, ať to všech-ni lí - dé vě - dí, ať to všech-ni

znej-mi-lej-ší trá - vu, trá - vu, trá - vu, tra - vi - čku ža - la.
by - la ro - sa, mo - je znej - mi - lej - ší cho - di - la bo - sa.
lí - dé vě - dí, že já sem bej - vá - val chla - pectvůj mi - lý.

mp

POZN. Zpíval mi Tomáš Vochozka v Dunajicích.

47. Škoda nastokrát...

Velmi mírně. *p*

Ško-da na-sto-krát, že mu-sím vo -
Kde se o-sa-dím, tam by-dlet bu -

tád, že mu-sím pře-stat te-be mi-lo - vat;
du, na tě, má mi-lá, víc ne-zpo-me - nu;

o něco živěji *rit.*

pů - jdu do ci - zi - ny, ne - zná - mé kra - ji - ny,
pan - nu si na - mlu - vím, lá - sku ti vy - po - vím,

p. *rit.*

Detailed description: The image shows a musical score for a song. It consists of three systems of music. Each system has a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (grand staff). The first system starts with the tempo marking 'Velmi mírně.' and a dynamic marking 'p'. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The third system begins with the instruction 'o něco živěji' and 'rit.' above the vocal line, and 'p.' and 'rit.' below the piano accompaniment. The music is in a key with one flat (B-flat) and a 3/4 time signature. The lyrics are in Czech and describe a regretful situation.

jako zpočátku o něco živěji

ne - pří - jdu víc - krát,
víc - krát ne - pří - jdu,
pů - jdu do ci - zi - ny,
pan - nu si na - mlu - vím,
ne - zná - mé
lá - sku ti

rit. jako zpočátku

kra - ji - ny, ne - pří - jdu víc - krát.
vy - po - vím, víc - krát ne - pří - jdu.

POZN. Zpíval mi žitečský Štěpán Hajna v Mirochově.

48. Byla selka u Kolína...

Mírně živě. *mf*

1. By - la sel - ka
2. Šel - tě Ja - nek
3. Do ho - spo - dy

p polohlasem

u Ko - lí - na, tra - ra - ra - ra, tra - ra - ra -
 na ma - mi - čku, tra - ra - ra - ra, tra - ra - ra -
 když jsou při - šli, tra - ra - ra - ra, tra - ra - ra -

ra, tra - ra - ra - ra - ra - ra - ra, _____
 ra, tra - ra - ra - ra - ra - ra - ra, _____
 ra, tra - ra - ra - ra - ra - ra - ra, _____

mf plným hlasem *p polohlasem*

je - ji dce-ra Mag-da - le - na, tra - ra - ra - ra,
 by mu da - la svou Mandi - čku, tra - ra - ra - ra,
 by - li o - ba jed - né my - sli, tra - ra - ra - ra,

tra-ra-ra - ra, tra-ra-ra - ra-ra-ra - ra; _____
 tra-ra-ra - ra, tra-ra-ra - ra-ra-ra - ra: _____
 tra-ra-ra - ra, tra-ra-ra - ra-ra-ra - ra; _____

p plným hlasem

Bíl - ků Ja - ne - ček chtěl ji mít, u - mí -
 do ho - spo - dy jen na chvil - ku, na ma -
 krou-til Ja - ne - ček no - ha - ma, to - čil

mf

nil si za Man-dou jít, u - mí - nil si
 li - čkou kra - to - chvil - ku, na ma - li - čkou
 Man-dou až do rá - na, to - čil Man-dou

p polohlasem

za Man - dou jít. Tra - ra - ra - ra, tra - ra - ra -
kra - to - chvil - ku. Tra - ra - ra - ra, tra - ra - ra -
až do rá - na. Tra - ra - ra - ra, tra - ra - ra -

ra, tra - ra - ra - ra - ra - ra - ra.
ra, tra - ra - ra - ra - ra - ra - ra.
ra, tra - ra - ra - ra - ra - ra - ra.

POZN. Nalezl jsem ve starém psaném zpěvníku z r. 1830. Dvanáct sloh choulostivého rázu musel jsem vynechat. Slyšel jsem ji však také na Šumavě.

49. Marcovský kohouti zpívají...

Mírně.

p

1. Mar - cov - ský ko - hou - ti zpí - va - jí,
2. Za - zpí - vej, ko - hout - ku, jen je - den,
3. Můj mi - lej, roz - mi - lej, tam sto - jí,
4. Dyž o mě ne - sto - jíš, já ta - ky,

mp *p*

mar-cov-ský ko-hou-ti zpí-va - zpí-va - jí, až je do ji - nejch vsí
 za - zpí-vej, ko - hout-ku, jen je - jen - je - den, a kde je můj mi - lej,
 můj mi - lej, roz - mi - lej, tam sto - tam - sto - jí, po - ví - dá, že o mě
 dyž o mě ne - sto - jíš, já ta - já - ta - ky, šla - pa - jí mně jin - ěí

slý - cha - slý - cha - jí, až je do ji - nejch vsí slý - cha - jí.
 ať jde, ať jde ven, a kde je můj mi - lej, ať jde ven.
 ne - sto - ne - sto - jí, po - ví - dá, že o mě ne - sto - jí.
 na pa - na - pa - ty, šla - pa - jí mně jin - ěí na pa - ty.

5. Sji - nej - ma, to cho - díš ka - ždej den, s ji - nej - ma, to cho - díš
 6. To při - jdeš ob - vzlášt - ně v so - bo - tu, to při - jdeš ob - vzlášt - ně
 7. Dyž já mám své vla - sy če - sa - ti, dyž já mám své vla - sy
 8. O - te - vři, má mi - lá, já už jdu, o - te - vři, má mi - lá,

ka - ždej - ka - ždej den, a za mnou jen jed - nou za tej - za - tej - den,
 v so - bo - v so - bo - tu, dyž já mám nej - vět - ší ro - bo - ro - bo - tu,
 če - sa - če - sa - ti, při - jdeš na o - kén - ko kle - pa - kle - pa - ti,
 já už - já - už jdu, já už tak fa - leš - nej ne - bu - ne - bu - du,

a za mnou jen jed - nou za tej - den.
 dyž já mám nej - vět - ší ro - bo - tu.
 při - jdeš na o - kén - ko kle - pa - ti.
 já už tak fa - leš - nej ne - bu - du.

POZN. Zpíval mi Mat. Vševeřa v Marcovicích u Volyně.

50. a) Kdybych já měl korbel piva...
 b) Už já musím zapomenat...

Rozmarně.

mp

mp

1. Kdy - bych já měl kor-bel pi-va, kor-bel pi-va, ne - bo
 2. Kto - mu ví - nu děv - če mla-dý, děv - če mla-dý, pak by
 1. Už já mu - sím za - po-mí-nat, za - po-mí-nat, kam sem
 2. Dří - ve sem šel ja - ko do-mu, ja - ko do-mu, teď - ko

p

je - nom žej-dlík ví - na, žej-dlík ví - na, ne - bo je - nom
 to šlo do - hro - ma - dy, do - hro - ma - dy, pak by to šlo
 cho - dil ne - cho - dí - vat, ne - cho - dí - vat, kam sem cho - dil
 bych šel, ne - mám ko - mu, ne - mám ko - mu, teď - ko bych šel,

žej-dlík ví - na.
 do - hro - ma - dy.
 ne - cho - dí - vat.
 ne - mám ko - mu.

mp

c) Kdybych já měl, co můj táta...

mp

1. Kdy - bych já měl, co můj tá - ta, co můj tá - ta, ne - dbal
 2. Můj tá - ta měl, hod - nou má - mu, hod - nou má - mu, ta - ko -
 3. Kdy - bych já měl, co můj dě - dek, co můj dě - dek, ne - dbal
 4. Můj dě - dek měl, py - tel zla - ta, py - tel zla - ta, a já

p

bych já na dě - vča - ta, na dě - vča - ta, ne - dbal bych já
 vou já ne - do - sta - nu, ne - do - sta - nu, ta - ko - vou já
 bych já o vej - mě - nek, o vej - mě - nek, ne - dbal bych já
 mám jen py - tel blá - ta, py - tel blá - ta, a já mám jen

na dě - vča - ta.
 ne - do - sta - nu.
 o vej - mě - nek.
 py - tel blá - ta.

dim

POZN. První a druhou slohu mám od řed. K. Prunera z Tábora, jemuž je zpíval Jos. Hejda ve Veselí n. Lužnicí. Třetí nalezl jsem v psaném zpěvníku z r. 1830.

POŘADOVÝ OBSAH DÍLU TŘETÍHO:

	STRANA		STRANA
1. Teď loučení mně nastává	14	c) Dej mi, Bože, synka	72
2. Kdybych já svým pánem byl	16	32. Letěla husička divoká	73
3. Měla sem milého	17	33. Co sem se za milou nachodíval ..	74
4. Zelený a červený fábory	18	34. Měla jsem v noci libý sen	75
5. Nesmíš ty, Jeníčku	20	35. Žnecké hejkačky šumavské.	
6. V tom třebonckým zámku	21	I. Pod tím kopcem, jalovcem	78
7. Po neděli za svítání	23	II. a) Už tu postat dožínujem	79
8. Má milá naříká	26	b) Tady kráčí nákej muskej ...	—
9. Á já sem veselý židáček	27	c) Naše paní hezky kluše	80
10. Letěla husička, letěla	29	d) Sedlák sedí na židliče	—
11. V zimě je rosa	30	e) Co to jede za hudlaře	81
12. Nanynko moje	33	f) Pan učitel chodí tiše	—
13. Hajha, husy popelavé	35	g) U těch Honzů	82
14. Když sem šel z Tábora	36	36. a) Já sem věru rád	83
15. Fijalovej kvítku	38	b) Hop, hej, žala sem	—
16. Dyj sem já šel okolo Třeboně	39	37. a) Když my sme jednou	85
17. Tancuj, holka, rejdovačku	41	b) Dyj sem s mou milou	—
18. Byla svatá Dorota	42	38. Máma mně zkázala.	87
19. Tu je krátký, tu je dlouhý	45	39. U kostela stála	89
20. a) Krajino, krajino	46	40. V neděli ve čtyry hodiny	90
b) Vždycky si mně říkal	48	41. Dyj sem já šel včera ráno	92
21. Mašírujou huláni	49	42. Támhle je louka	93
22. Mesiáš přišel na svět	52	43. U Třeboně na kopečku	95
23. Když sem já šel k Táboru	58	44. Co mně dáte do hrobečku	96
24. Pod našima okny	59	45. Koupil Honza černou krávu	98
25. U Rokycan černej les	60	46. Roste travička	99
26. Křepelička volá „pět peněz“	62	47. Škoda nastokrát	100
27. Teče voda, teče	63	48. Byla selka u Kolína	101
28. Čí pak je to támle mládeneček ...	64	49. Marcovský kohouti	104
29. Však já už vím, co udělám	65	50. a) Kdybych já měl korbel piva ...	106
30. Kdybych já měl v mojí kapse	67	b) Už já musím zapomínat	—
31. a) Plakati, matičko, budete	69	c) Kdybych já měl, co můj táta ...	108
b) Na trávě zelený (Variant)	71		

OBRAZY V TOMTO DÍLU OBSAŽENÉ:

Jaroslav Špillar: Šumavský dudák a selka

Quido Manes: Sedlák a selka na Táborsku r. 1850

VĚCNÝ OBSAH DÍLU TŘETÍHO:

	STRANA		STRANA
A já sem veselý židáček čís. 9	27	Měla jsem v noci libý sen . . čís. 34	75
Byla selka u Kolína „ 48	101	Měla sem milého „ 3	17
Byla svatá Dorota „ 18	42	Nanyňko moje „ 12	33
Co mně dáte do hrobečku . . „ 44	96	Naše paní hezky kluše „ 35-IIc)	80
Co sem se za milou nachodí- val „ 33	74	Na trávě zelený (variant) . . . „ 31b)	71
Co to jede za hudlaře „ 35-IIe)	81	Nesmíš ty, Jeníčku „ 5	20
Čí pak je to támle mládeneček „ 28	64	Pan učitel chodí tiše „ 35-IIIf)	81
Dej mi, Bože, synka „ 31c)	72	Plakati, matičko, budete . . . „ 31a)	69
Dyť sem já šel okolo Třeboně „ 16	39	Pod našima okny „ 24	59
Dyť sem já šel včera ráno . . „ 41	92	Pod tím kopcem, jalovcem . . „ 35-I	78
Dyť sem s mou milou „ 37b)	85	Po neděli, za svítání „ 7	23
Fijaľovej kvítku „ 15	38	Roste travička „ 46	99
Hajha, husy popelavé „ 13	35	Sedlák sedí na židličce „ 35-IIId)	80
Hop, hej, žala sem „ 36b)	83	Škoda nastokrát „ 47	100
Já sem věru rád „ 36a)	83	Tady kráčí nákej muskej . . . „ 35-IIb)	79
Kdybych já měl, co můj táta „ 50c)	108	Támhle je louka „ 42	93
Kdybych já měl korbel piva „ 50a)	106	Tancuj, holka, rejdovačku . . „ 17	41
Kdybych já měl v mojí kapse „ 30	67	Teče voda, teče „ 27	63
Kdybych já svým pánem byl „ 2	16	Teď loučení mně nastává . . „ 1	14
Když my sme jednou „ 37a)	85	Tu je krátký, tu je dlouhý . . „ 19	45
Když sem já šel k Táboru . . „ 23	58	U kostela stála „ 39	89
Když sem šel z Táboru „ 14	36	U Rokycan černej les „ 25	60
Koupil Honza černou krávu „ 45	98	U těch Honzů „ 35-IIg)	82
Krajino, krajino „ 20	46	U Třeboně na kopečku „ 43	95
Křepelička volá „pět peněz“ „ 26	62	Už já musím zapomínat „ 50b)	106
Letěla husička divoká „ 32	73	Už tu postat dožínujem „ 35-IIa)	79
Letěla husička, letěla „ 10	29	V neděli ve čtyry hodiny . . . „ 40	90
Máma mně zkázala „ 38	87	Však já už vím, co udělám . . „ 29	65
Má milá nařká „ 8	26	V tom třebonckym zámku . . . „ 6	21
Marcovský kohouti „ 49	104	V zimě je rosa „ 11	30
Mašírujou huláni „ 21	49	Vždycky si mně říkal „ 20b)	48
Mesiáš přišel na svět „ 22	52	Zelený a červený fábory . . . „ 4	18

STÁTNÍ VĚDECKÁ KNICOVNA
ČESKÉ BUDĚJOVICE *KoD*
FOND REGIONÁLNÍ LITERATURY

P1014/3